

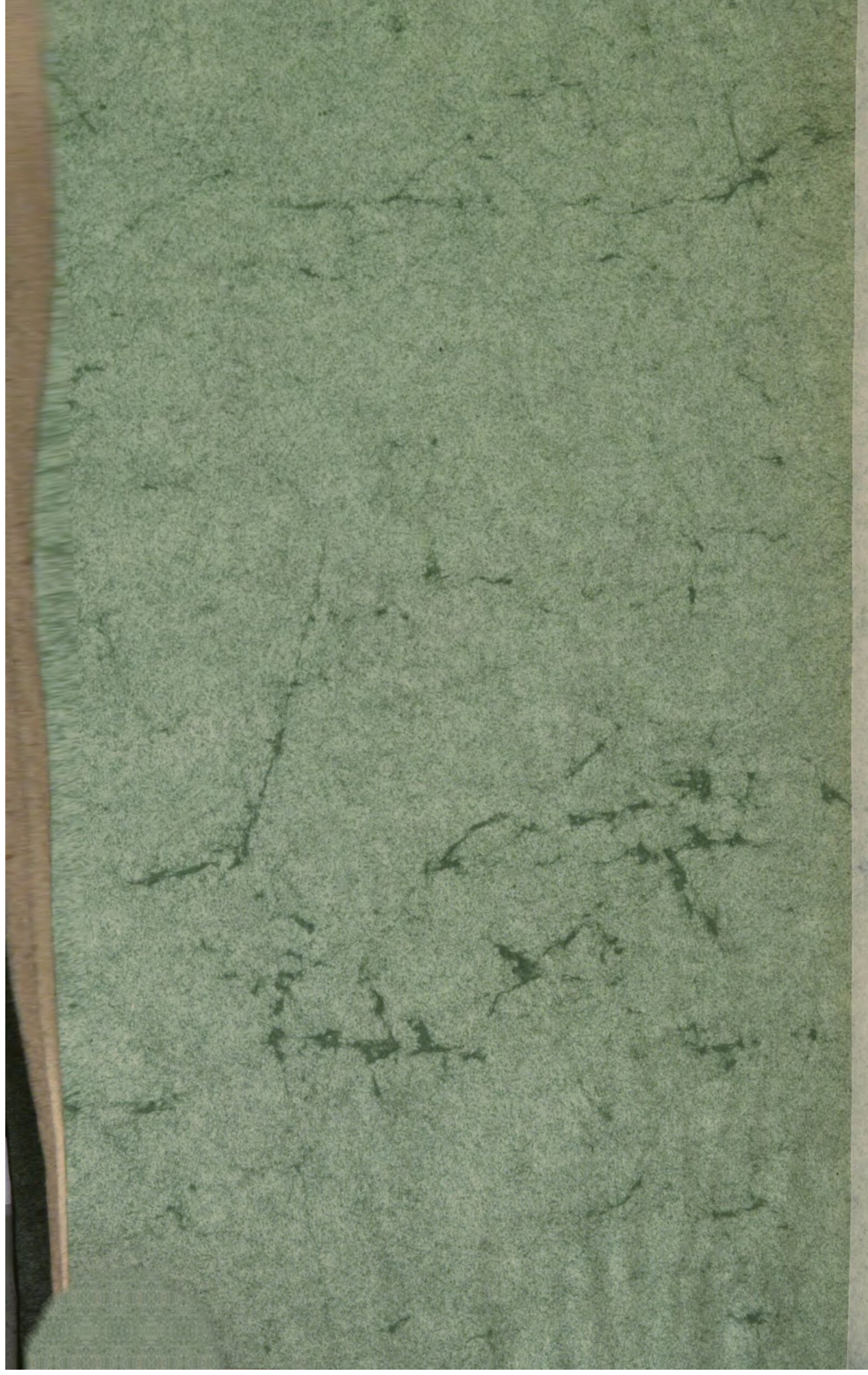
P. o. rel.

6319

P. o. rel. 6319

DICHTBONDELKE.

13

DICHTBONDELKKE.

RECEIVED

P. o. rel. 7/37

DICHTBONDELKE,

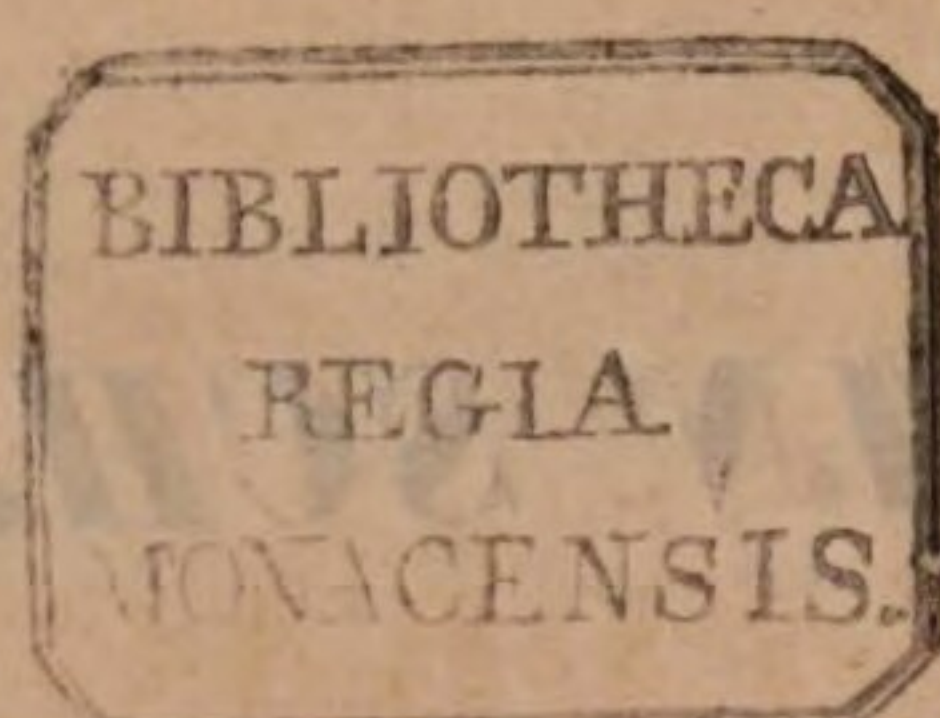
VAN

C. VAN SCHAICK.

Te Amsterdam, bij
W. F. VAN RIJKOM.

1843.

W. F. VAN NISSEN
The Amsterdam, N.Y.

1843

OPDRAGT

AAN

Mare K. K. Majesteit

ANNA PAULOWNA,

Koningin der Nederlanden.

Mevrouw!

Als een gering bewijs van hulde en eerbiedige hoogachting waag ik het, Uwer Majesteit, dit **BONDELKE** nederig en ootmoedig aan te bieden.

Het is mij een streelend genoegen, de tolk te mogen zijn der dankbaarheid en erkentelijkheid van de arme *Hooge Smildeger* Gemeente. Diep doordrongen van eerbiedige hoogachting voor eene Vorstin, die getoond heeft, de belangen van het Godsrijk op aarde in haar midden, te willen bevorderen, zal zij niet ophouden in hare gebeden gedachtig te zijn aan Uwe Majesteit en Hoogstderzelve Vorstelijk Gezin. De Algoede beschermde het Oranjehuis! Zijn Vaderzegen valle in ruime mate Uwer Majesteit ten deele. Terwijl zich nog lang te verheugen, in het bezit eener Koningin, die *Nederland* ten waren sieraad verstrekt, en als Moeder geëerd en hartelijk bemind wordt, de wensch en bede is van

Hoogst Uwer Majesteits zeer ootmoedige
en zeer gehoorzame Dienaar,

C. van Schaick.

Dwingeloo in Drenthe,
21 Julij 1843.

VOORBERIGT.

***Bij** vernieuwing waag ik het, aan het lezend **Pu-
blik** eenige mijner **Dichtkundige Voortbrengselen** aan
te bieden.*

*Te groote eer deed men mij aan, met mij op den rei-
der **Dichters** te plaatsen. Ik weet maar al te zeer, hoe
weinig waarde mijn werk kan hebben, en ben er verre
af, van blind te zijn voor mijne gebreken. Ik heb er
nooit naar gestreefd, om den eerlauwer, die menig
hoofd versiert, ook om het mijne te doen prijken. De
eerkroon [was soms een doornkrans, die menigeen ver-
schrikkelijk wondde. Ik heb slechts gezongen, om mij
van ietwat anders te verpoozen, en zingende te ver-
meijen; of, om er anderen door wel te doen.*

Mijne Harptoonen , vroeger reeds uitgegeven en uitverkocht, zijn op vereerend verzoek in dit Bondelke opgenomen. Het eenvoudig kleet, waarin mijn Werk u onder de oogen komt, ergere niemand. Ik besloot er toe, om langs dien weg eenige kosten te sparen, en den arme Hooge Smildegers nog wat meer toe te voegen.

Ik heb bij mijn Werk niets te voegen, dan de opregte dankbetuiging van hen, die gij langs dien weg behulpzaam waart in de bereiking van hun doel. Ontvangt bij de verzekering mijner erkentelijkheid den hartelijksten wensch, dat de Hemelsche Vader het u doe welgaan!

C. VAN SCHAICK.

Dwingeloo in Drenthe,

21 Julij 1843.

L I J S T

VAN

INTEEKENAREN.

S. Majesteit de Koningin der Nederlanden ,

25 Exempl.

**S. K. Hoogheid Prins Frederik der
Nederlanden , 2 Exempl.**

Aalders , (J. G.) te Amsterdam.

Aarinksen , (J.) Boekhandelaar , te Amsterdam.

Ackerboom , (J. F.) te Amsterdam.

Aldenhoven , (E.) Apotheker , te Amsterdam.

Alles , (J. G.) te 's Hage.

Bakkenes , Boekhandelaar , te Amsterdam.

Bakker , (H.) Klerk , te Smilde.

*Bakker , Jz. (C.) Hoofd-Ingeland der drie Waterlandsche
meren , te Broek in Waterland.*

Ballot , (M.) Boekhandelaar , te Deventer.

Barelts , (L.) Lid van de Gemeenteraad , te Dwingeloo.

Barelts , (B. H.) Landbouwer , te Dwingeloo.

Beek , (A. van der) Koopman , te Broek in Waterland.

Beels , (M. A.) te Haarlem.

Bentum en Zoon , (J. van) Boekhandelaars , te Gouda.

Berg , (J. van den) Kostschoolhouder , te Thiel.

*Berkhout , (P. J. Teding van) Lid van de Arrondisse-
ments Regtbank , te Amsterdam.*

Beukers , (Wed. J. W.) te Amsterdam.

Beukers , (J. de Wit) te Amsterdam.

Bijleveld , (D.) te Haarlem.

Bijleveld , (J.) te Haarlem.

- Blanken*, (C.) Fabrikant, te Smilde.
Bloemerts, (L. P.) Med. Docter, te Dwingeloo.
Bloemerts, (A.) Landbouwer, te Dwingeloo.
Bloemerts, (J. J.) Landbouwer, te Dwingeloo.
Bloemerts, (J. P.) Landbouwer, te Dwingeloo.
Bock, (W. C.) Apotheker, te Leyden.
Boelens, (R.) Boekhandelaar, te Zwolle.
Boerhof, (H. T.) Landbouwer te Smilde.
Boerhuis, (J. T.) Schoolonderwijzer, te Smilde.
Boetselaar, (Mevr. van) te Amsterdam.
Bom, (G. D.) Boekhandelaar, te Amsterdam, 2 Exempl.
Bom, (G. Th.) Boekhandelaar, te Amsterdam.
Bommel, (Mr. A.) te Haarlem.
Borleffs, (C. F.) Boekhandelaar, te Amsterdam, 2 Exempl.
Bovenkerk, (H. F.) Kantoorbediende, te Amsterdam.
Boverhuis, (H.) Timmerman, te Smilde.
Bredius, (A. C.) Candidaat bij de Herv. Gemeente, te Amsterdam.
Brink, (H. R. de) te Haarlem.
Brinkman, Boekhandelaar, te Amsterdam.
Broekman, (R.) te Amsterdam.
Brouwer, (A. R.) Gepensioneerd Commies, te Dwingeloo.
Bruijn Kops, (C. J. de) te Haarlem.
Buy, (P. du) te Haarlem.
Carelsen en Comp. (A.) Boekhandelaars, te Amsterdam, 13 Exempl.
Calkoen, (Mevr.) te Amsterdam.
Canter Camerling, (Mejufvr. G. J.) te Haarlem.
Changuin (Mejufvr. J. A.) te Amsterdam.
Claassen, (J. B.) Landbouwer, te Leebroek.
Claassen, (W.) Houtkooper, te Amsterdam.
Couvée, (D.) Boekhandelaar, te Leyden.
Couvée, (M.) te Leyden.
Croesse, (R.) Boekhandelaar, te Amsterdam.
Crommelin, (H. A.) te Haarlem.

- Crommelin*, (*A. van Wickevoort*) te Haarlem.
- Crommelin*, (*D. F.*) te Haarlem.
- Dedden*, (*J. E.*) Landbouwer, te Eemster.
- Dehlinger*, (*C. F.*) Chirurgijn, te Amsterdam.
- Diesen*, *Janz.*, (*G. van*) te Haarlem.
- Duinen*, (*Mejufvr.*) te Amsterdam.
- Duisdeiker*, *Lz.* (*J. H.*) Godsdienst-Onderwijzer, te Amsterd.
- Duisdeiker*, *Jr.* (*L.*) Huis- en Godsdienst-Onderwijzer, te Amsterdam.
- Duker*, (*L.*) Schoolonderwijzer, te Lhee.
- Duker*, (*J.*) Landbouwer, te Hooge Smilde.
- Duker*, (*K.*) te Hooge Smilde.
- Dumenil*, (*J. S.*) Rentenier, te Haarlem.
- Dussen*, (*Mevr. de Wed. Berg van*) te Amsterdam.
- Dijk*, (*H. van*) te Zwolle.
- Egeling*, (*W.*) te Haarlem.
- Erkelens*, (*H. van*) Onderwijzer in de Godsdienst, te Haarl.
- Ewijck*, (*D. J. van*) Staatsraad Gouverneur van Noord-Holland, te Haarlem, 2 Exempl.
- Engels*, (*T.*) Boekhandelaar, te Leyden.
- Faure*, (*Mejufvr. A. J.*) te Haarlem.
- Fledderus*, (*C.*) Veenbaas, te Smilde.
- Fledderus*, (*D. H.*) Med. Docter, te Smilde.
- Fremer*, (*J.*) Bakker, te Leggeloo.
- Geer*, (*A. G. Baron de*) te Utrecht.
- Gerlings*, (*H. J.*) te Haarlem.
- Gezelschap*, (*H. J.*) te Amsterdam.
- Goteling Vennis*, (*J.*) Boekhandelaar, te Haarlem.
- Grebber*, (*S. de*) Boekhandelaar, te Amsterdam.
- Gude*, *Jansz.*, (*J. L.*) te Amsterdam.
- Haaf*, (*J. M. van 't*) Boekhandelaar, te 's Hage, 2 Exempl.
- Haakman*, (*Mejufvr.*) te Velzerbosch, bij Velzen.
- Haan*, (*M. de*) Med. Pract., te Smilde.
- Hamel*, (*J. A. van*) Predikant, te Haarlem.
- Hamer*, (*A.*) te Haarlem.

- Hartsuiker*, (R. S.) Landbouwer, te Dwingeloo.
Haselaar, geb. *Metz*, (*Mevr. de Wed.*) te Haarlem.
Heemskerk, (H.) Predikant, te Haarlem, 3 Exempl.
Heeneman, geb. *van Son*, (*Mevr.*) te 's Hage.
Heerspinck, (J. B. T.) Predikant, te Kolderveen.
Helmcke, (J.) te Amsterdam.
Hemkes, Kz., (H.) Hoofdonderwijzer der Openbare Lagere School, te Voorburg, prov. Zuid-Holland.
Hendriks, (J. L.) Arbeider, te Hooge Smilde.
Hessels, (J.) Landbouwer, te Eemster.
Heuvel, (D. H. van den) Boekhandelaar, te Leyden, 2 Exempl.
Hoedemakers, (J.) Boekhandelaar, te Utrecht.
Hoeve, (J.) Metselaar, te Broek in Waterland.
Hogendorp, (Z. E. de Graaf van) te 's Hage, 3 Exempl.
Holthe, (Jonkh. P. A. van) te Dwingeloo.
Holthe, geb. *Baronnesse van Dedem*, (*Mevr. G. A. van*) Huizen Oldengaerde, te Dwingeloo.
Homan, (J. B.) Veenbaas, te Smilde.
Hoofman, (*Mejufvr. M.*) te Haarlem.
Hooft van Vreeland, Lid van de Staten van Noord-Holland, te Amsterdam, 3 Exempl.
Hoogenbirk, (D.) te Bloemendaal.
Hoogenkamp, (R.) Landbouwer, te Leggeloo.
Hovingh, (J.) Verveener, te Smilde.
Hulk, Jr. (H.) te Amsterdam.
Hull, (W. van den) te Haarlem.
Huurkamp van der Vinne, (P. V.) te Haarlem.
Huurkamp van der Vinne, (A. M.) *Wed. van Ketwich*, te Haarlem.
Jager, Wz., (P.) te Haarlem.
Jager, *Wed. Scholting*, (*Mevr. J. J. M.*) te Haarlem.
Janssen, Secretaris-Generaal, Adviseur bij het Departement van Eerdienst, te 's Hage.
Joekes, (G. C.) te Haarlem.

- Jonge, (A. de)* Loodgieter, te Amsterdam.
Jonge, (Mejufvr. M. C. de) te Amsterdam.
Jonge, (L. de) te Amsterdam.
Kaakebeen, (C.) te Haarlem.
Kamp, (Mejufvr. de Wed. van der) te Amsterdam.
Kampen, (P. N. van) Boekhandelaar, te Amsterdam.
Kemink en Zoon, Boekhandelaars, te Utrecht.
Kymmél, Dz., (C. W. E.), Burgemeester, te Smilde.
Klaassen, (J. B.) Landbouwer, te Lheebroek.
Klaveren, (Mejufvr. H. J. van) te Amsterdam.
Kleinenberg, (B. F.) Schoolonderwijzer, te Leggeloo.
Klinkert, (Dk.) te Haarlem.
Kloots en Comp., (A.) Boekhandelaars, te 's Hage, 2 Ex.
Koker, (B.) Penningmeester van Waterland, te Broek in Waterland.
Koker, (K. C.) Koopman, te Broek in Waterland.
Koning, Jr., (J.) te Haarlem.
Kops van Oosten de Bruyn, (Mevr. Douarrière M.) te Haarlem.
Kwant, (H.) Schuïjermaker, te Amsterdam.
Lansbach, (J. J.) Aanspreker, te Amsterdam.
Lapra, (F. F.) Makelaar, te Amsterdam.
Leesgezelschap, te Broek in Waterland.
Leesgezelschap, LUST TOT ONDERZOEK, te Overveen.
Lentfrink, te Haarlem.
Loder, (C. L.) Koopman, te Amsterdam.
Loghem, (J. B. van) Boekhandelaar, te Haarlem, 68 Exempl.
Loghem, Jr., (J. B. van) te Bloemendaal.
Lohoff, (W. F.) Kruidenier, te Amsterdam.
Mabé, Jr., (P.) te Haarlem.
Makay, (Baron,) Kamerheer van H. M. de Koningin, te 's Hage.
Manak, (M.) Veenbaas, te Smilde.
Manger, (H.) Predikant, te Haarlem.

- Mari*, (*Mejufvr. A. L.*) te Haarlem.
- Meer*, (*van der*) en *Verbrugge*, Boekhandelaars te Rotterdam.
- Meijer*, (*J. M. E.*) Boekhandelaar te Amsterdam, 3 Exempl.
- Meijer Cluwen*, (*H. F.*) te Amsterdam.
- Meijeringh*, (*G. G.*) School-Onderwijzer, te Smilde.
- Menges*, (*Mejufvr. M. C.*) te Amsterdam.
- Middendorp*, (*H.*) te Bloemendaal.
- Moltzer*, (*M. N. J.*) Predikant, te Haarlem.
- Morell*, (*J. W.*) te Haarlem.
- Mulder*, (*P.*) Godsdienst-Onderwijzer, te Elburg.
- Muller*, (*F.*) Boekhandelaar, te Amsterdam.
- Munnik*, (*J. de*) Boekhandelaar, te Schiedam.
- Nievergeld*, (*J. R.*) te 's Hage.
- Nieveen*, (*J. H.*) Stads-Kostschoolhouder, te Leyden.
- Nysingh*, (*R. W.*) Landbouwer, te Leggeloo.
- N. N.*, te Haarlem.
- Nolting*, (*E. W.*) te Haarlem.
- Oever*, (*Mejufvr. de Wed. van*) te Haarlem.
- Oomkens*, *Jansz. (J.)* Boekhandelaar te Groningen.
- Ottenga*, (*C.*) Commies, te Smilde.
- Palmboom*, (*J.*) Makelaar, te Amsterdam.
- Portielje*, (*G.*) Boekhandelaar, te Amsterdam.
- Portielje, Jr.*, (*P.*) te Amsterdam.
- Prakken*, (*H.*) Landbouwer te Lhee.
- Randwijck*, (*Z. E. L. N. Graaf van*) Gouverneur van Drenthe, te Assen, 3 Exempl.
- Rensen*, (*D.*) Rijks-Ambtenaar, te Amsterdam.
- Riboulleau*, (*J. P.*) buiten beroep, te Amsterdam.
- Roelofs*, (*H.*) Kantoorbediende, te Amsterdam.
- Römelingh*, (*J.*) Boekhandelaar, te Groningen.
- Rosier*, (*Mejufvr*) te Amsterdam.
- Rouwens*, (*N.*) te Bloemendaal.
- Saar*, (*Wed du*) Boekhandelaars, te Leyden, 2 Exempl.
- Sabelis*, (*L.*) te Haarlem.

- Sandenbergh Matthiessen van Petten en Nolmarban*,
(Mr. C.) te Haarlem.
- Schaick*, (M. C. van) te Amsterdam.
- Schaick*, (V. S. van) te Amsterdam.
- Schaick*, (W. K. J. van) te Amsterdam.
- Schaick*, (J. van) Predikant, te Brughem, bij Zalt-Bommel.
- Schalekamp*, van den Grampel en Bakker, Boekhandelaars, te Amsterdam.
- Scheer*, (P. A. van der) te Haarlem.
- Scheurleer*, (W. J.) Koopman, te Amsterdam.
- Schimmelpenninck van der Oije*, (Baron) voor het Departement van Binnenl. Zaken, te 's Hage, 5 Exempl.
- Schierbeek, Jr.*, (R. J.) Boekh., te Groningen, 2 Exempl.
- Schmits*, (Mejufvr. A.) te Amsterdam.
- Schoenmaker*, (H.) te Bloemendaal.
- Scholten*, (J. G.) Instituteur, te Haarlem.
- Scholten*, (P.) te Rotterdam.
- Schouwenberg*, (J.) Taalmeester, te Zwolle.
- Sitter*, (Mr. W. de) te Glimmen.
- Smit*, (G.) Bakker, te Smilde.
- Spier*, (A.) School-Onderwijzer, te Hooge Smilde.
- Stants*, (C. A.) te Amsterdam.
- Stemfoort*, (P. H. L.) Meter en Tauxateur der turf, te Smilde.
- Stoel, Az.*, (J. H.) te Bloemendaal.
- Themmen*, (C. J.) Med. Docter, te Deventer.
- Tholl*, (P. J. van der) Chirurgijn, te Haarlem.
- Thorbecke*, (F. P.) Apotheker, te Amsterdam.
- Tielkemeijer*, (G. W.) Boekhandelaar, te Amsterdam.
- Tonckens*, (E.) Veenbaas, te Smilde.
- Troost*, (R. H.) Controleur, te Schiedam.
- T.....*, (J. M.) te Haarlem.
- Ufford*, (Jonkh. L. J. Quarles) te Haarlem.
- Ufford*, (Jonkh. L. J. Quarles,) voor N. N. te Haarlem, 2 Exempl.

-
- Veen*, (*H. van*) Landbouwer, te Hooge Smilde.
Veldhuis, (*J. R.*) Landbouwer, te Hooge Smilde.
Vennik, (*W. J.*) Koopman, te Smilde.
Vink, (*H.*) Landbouwer, te Hooge Smilde.
Visser, (*J.*) te Amsterdam.
Visser, (*de Wed.*) te Amsterdam.
Voorn, (*Jakob van der*) te Moordrecht.
Vos, (*Mr. A.*) Advokaat, te Smilde.
Vries, (*A. de*) te Haarlem.
Vroome, (*W. de*) Ontvanger, te Smilde.
Waalewijn, *Nikz.*, (*A.*) te Haarlem.
Walkart, (*G. L.*) te Amsterdam.
Walkart, (*Mejufvr.*) te Amsterdam.
Wansleven, (*W. C van*) Boekhandelaar, te Zutphen,
2 Exempl.
Weijting en van der Haart, Boekhandelaars, te Amsterdam, 4 Exempl.
Wiechers, (*R.*) Landbouwer, te Dwingeloo.
Wiechers, (*F.*) Landbouwer, te Eemster.
Wiechers, (*J.*) Molenaar, te Hooge Smilde.
Wijck, (*Jonkh. van de*) Post-Directeur, te Meppel,
2 Exempl.
Wilde, (*P. A.*) te Haarlem.
Willems, (*W.*) Boekhandelaar, te Amsterdam, 13 Exempl.
Willigenburg, (*C. van*) te Bloemendaal.
Wind, (*J.*) Aannemer, enz., te Smilde.
With, (*Mejufvr. de*) te Haarlem.
Wolbers, (*T.*) zonder beroep, te Amsterdam.
Wolde, (*J. ten*) Koopman, te Amsterdam.
Wouters, (*G.*) Boekhandelaar, te Groningen.
W. S. P., te Haarlem.
Zuijlen van Nijvelt, (*Z. E. Baron van*) Minister van Staat, belast met de generale directie van de zaken der Hervormde Kerk, enz., te 's Hage.
-

INHOUD.

HARPTOONEN, OP 's KONINGS VIJFTIGSTEN VERJAARDAG . Bl. 1

AAN NEËRLANDS GELIEFDE KONINGIN, OP HOOGSTDERZELVER
ACHT EN VEERTIGSTEN GEBOORTEDAG Bl. 29

ABRAHAM'S OFFERANDE.

ABRAHAM, NA HET ONTVANGEN BEVEL, OM IZAÄK TE OFFEREN. Bl. 41

ABRAHAM EN IZAÄK OP DEN BERG „ 45

ABRAHAM IN ZIJN VOORNEMEN VERHINDERD „ 49

MENGELINGEN.

VERLICHTING „ 55

WAAR MIJN VADERLAND IS. „ 61

BLIK OP DE STERREN. „ 63

HERINNERING „ 64

MIJMERIJ „ 66

HEILIGE AANDACHT „ 67

PELGRIMS-LIED „ 68

XVIII

STERREN	Bl. 69
DE GELOFTE	„ 71
BIJ HUN' GRAVEN	„ 73
DE AVONDWIND	„ 75
TOEN MIJNE ECHTGENOOT ONTIJDIG VAN EEN DOOD KIND BEVIEL „	76
TOEN 'T LENTE WAS	„ 78
NANCY EN BETSY.	„ 79
'T ZWERVEND KIND	„ 82
VOOR MIJN ZOONTJE	„ 83
DE ARME BLINDEMAN	„ 84
WIEGELIEDJE	„ 86
TEVREDENHEID	„ 87
FEESTDRONK, OP 'S KONINGS VIJFTIGSTEN VERJAARDAG . . . „	89

MINGELINGEN

VERLICHTING	85
WAAR MIJN VADERLAND IS	81
BIJ DE STERREN	83
BERIJNING	84
WILDE	80
HEILIG AANDACHT	87
LEGGINGSLIED	88

HAARPTOONEN.

MEMORANDUM

VOORZANG.

Als men op de middaghoogte
Van den levensdag genaakt,
Kom dan, pelgrim! op die hoogte
Voor een' poos uw' togt gestaakt;
Dan bedaard eens rondgekeken
Naar wat staat, wat is bezweken,
Dan herdacht wat vreugde of smart,
Ons op 's levensreis gewerd.

Als men vijftig levensstippen,
Die de sterv'ling jaren heet,
In den tijdstroom ziet verzwonden,
En om menig hartewonde,
Tranen stort van zieleleed;

Als men om zoo meen'ge weldaad,
Reden heeft tot dank'bre vreugd,
En de groote Lot-Beschikker,
't Zwakke stofkind vaak verheugt.

Als in 't barnen der gevaren,
Wen de dood zijn zeissen zwaait,
Duizend' levens heeft gemaaid,
De Almagt ons nog bleef bewaren,

Als men Echtgenoot en Vader ,
 Allen rondom zich vergader',
 En naauw een' der zijnen miss',
 Als men 't hoofd met zegepalmen
 Ziet omkranst, en 't jubel galmen
 Tuigt van 's volks erkentenis.

Als men, Vader zelf, zijn' Vader
 Nog aan 't kloppend harte drukt,
 En alomme vreugdebloemen,
 Op den weg des levens plukt.

Als me aan 't hoofd der burgerscharen,
 Trouw aan Neêrlands oude leus,
 't Kenmerk van der Vad'ren keus,
 Duizend, duizend harten telle,
 Die om ons hun beê doen snellen,
 Naar den troon van d' Opperheer,
 O! wat wenscht men dan nog meer?

Wat, wat zal men dan nog vragen?
 Is schier elke wensch voldaan,
 Heeft men op de levensbaan,
 Zooveel zegen weggedragen.

O! de kniën dan gebogen
 Voor des Ongezien en troon;
 Dank en hulde Hem geboën,
 Blinkt de vreugdetraan in de oogen.

Dan met gade en kroost en magen,
 't Jubellied aan Hem gebragt,
 Die in rampspoeds tastbren nacht
 't Reddingslicht weêr op deed dagen.

Gij! helden pronkjuweel! van Neêrlands heldenscharen,
Gereed, waar 't ooit 's volks heil, en Neêrlands regten geldt,
U aan der dapp'ren spits te scharen,
Bij 't deelen van hun' krigsgevaren,
Verplet'rend tiranniek geweld.

Oranje's groote Zoon! te ver mijn lof verheven,
Dan dat mijn ned'rig lied naar waarde Uw' roem verkond'
Vergun me in zwakke stamelklanken,
Het harte vreemd van lage ranken,
Dat 'k op Uw' feestdag zing op Neêrlands dierbren grond.

Mogt Phebus Dicht'renstoet U menig lauwer vlechten,
In puik van poëzij, vermeldend Uwen lof,
'k Tracht ook een tuiltje U te vlechten
En aan den lauwerkrans te hechten,
Die om Uw' slapen prijkt, al klinkt de snaar ook dof.

Maar neen! de ware Held behoeft geen palmenloover,
Hem rest een beter loon dan palm en eik Hem biedt,
Den waren Christenheld blijft schooner zegen over,
't Is de eerekroon des heils, die Hem de Christus biedt.

De schoonste lauwer welkt; slechts die blijft eeuwig groenen,
Dien men in 't strijdperk plukt voor Jezus onzen Heer.
Hij, meer dan ordeband, hij, meer dan bloemfestoenen,
Hij tart, en tijd, en lot, hij geeft onsterflijke eer.

't Zij groot als Held voor 't land te strijden,
 Voor haven, erf, en gade, en kroost;
 Vooral wat dier ons is, en troost,
 Zijn goed en bloed ten dienst te wijden:
 Maar grooter als men 't hoofd durft bieden,
 Aan 't al vernielend driftenheir,
 Dat spookt en woedt als 't kokend meir,
 Dat immer bruischt en schuimend ziede.
 't Zij groot ziet men als Held zich eeren,
 Siert 't ordeband de breede borst,
 Maar grooter voor den Heer der Heeren,
 Als Christen hier het kruis getorscht.
 Dat, dat is adel, dat is grootheid,
 Dat schooner tooi dan hermelijn:
 Als JEZUS, JEZUS in ons leve,
 De oude mensch der zonde sneve,
 En 't eigen *ik* in ons verkwijn'.
 Dat, dat geeft aan den Vorst slechts waarde,
 In 't oog van Hem, Die 't al gebiedt,
 Dat doet in 's hemels schatting rijzen,
 Terwijl alle aardsche eerbewijzen
 Verzinken in den nacht van 't niet.

Oranje! dat, dat was de sieraad

Van Uw eerwaardig Voorgeslacht.

Dat doet hun naam in eere blijven,

Dat kon hun' roem en luister stijven,

Dat sterkte hen in 's rampspoedsnacht.

Wat U, Oranje! aan 't harte ligge,

Dat zij U alles; alles waard.

De CHRISTUS, Hij leve in Uw harte,

De CHRISTUS zij in vreugde en smarte,

Uw troost, Uw heil, Uw gids op aard.

Beschermeling van Hem, Die 't groot heelal omvademt;
 Die 't talloos sterrenheir, zaaide aan den hemelboog,
 Die 't wolkgevaarte onspant, door wien de zuigling ademt,
 Die al wat leeft en zweeft aan 't eeuw'ig niet onttoog.

Beschermeling van Hem, reeds in Uw' kindsche dagen
 Van Neêrlands grond vervreemd, door euvelmoed ontrust,
 Was Hij Uw steun en stut, Hij, Die Uw' kracht wou schragen,
 Hij, die met heldenmoed Uw' borst had toegerust.

Gij! Neêrlands zwerv'ling eens; en nu ten troon verheven,
 Op de eigen plek waar wieg en bakermat eens stond;
 Ei! 'tdankbaar oog om hoog geheven,
 Een traan moge aan den wimper kleven,
 Hij zij de tolk der vreugd, voor 't heil dat God U zond.

Neen! pleng geen tranen meer, dan die van 't blij genieten,
 Of die van zondes rouw geknield voor 's Eeuw'gen troon.
 Laat die, ei! laat die welig vlieten,
 Opdat Uw ziele rust geniete:
 De heilbron der genâ ontspringt aan Jezus troon.

Zij biedt den laafdronk der verkwikking,
 Aan 't hart dat smacht van reinheids dorst,
 Zij doet den traan der rouwe droogen,
 Zij heft het schuldig kind omhoog,
 En voert het aan Gods Vaderborst.

Zij leenigt diepe zielewonden,
 Zij stiet gewetens foltersmart.
 Zij lichtstraal in ellendes nachte,
 Waarin het Adams kind versmachtte,
 Stort rust en troost in 't treurig hart.

Heil 't ommezwerfend kind! langs levens wisselpaden,

Dat aan die heilbron laafnis zoekt.

Geen wetgedonder kan hem schaden

Hier geldt geen regt, alleen genade,

Hoe Horebs wet hem dreigend vloekt!

Dat woord, dat zaalgend woord kon slechts de Godheid spreken,

Dat, schoon hij 't wenschen moog', verstout zich de Engel niet.

God sprak 't in zondes nacht, en 't duister was geweken;

En 't jublend Eng'lenkoor staarde op het schoonst verschiet.

Dat woord, het balsemt 's lijdersharte,

Als doodsnacht voor hem nederdaalt.

't Is als de lente zon na winterbui en vlagen,

Die vriend'lijk, koest'rend opkomt dagen,

En heel den omtrek weêr bestraalt.

Laat vrij de graf orkaan verschrik'lijk om ons loeijen,

Dat vrij der rampen kelk ons laatste uur vergall',

Wat nood? moog' 't stervend harte breken,

Gods woord staat vast en onbezweken,

Verzinke in puin ook 't gansch Heelal.

Dat woord moet ons ten vrijbrief wezen,

Als wij voor 's Hemels regtstoel staan.

Genade doet ons zegepralen,

Genade ontsluit ons 's Hemelszalen,

Genâ doet ons die binnengaan.

Ze onsloot den hemel, heil tresooren,

En strooide op de aarde zegen uit.

De banvloek over haar gesproken,

Werd sedert kracht'loos en verbroken;

God zelf wischt dien voor eeuwig uit.

Komt hier, gij keur van Wereldwijzen,
 En lost het wonder raadsel op?
 Wat zal ons weêr met God vereenen?
 Wat geeft terug wat wij beweenen?
 Wat voert weêr rust en vreugd ten top?

Neen! neen, geen' keur van offerhanden!
 Geen wierookwalm, of stierenbloed!
 Geen menschenoffer kan u baten!
 Zij zullen u verlegen laten,
 Hoe gij ook voor uw misdrijf boet.

Vergeefs zoudt gij uw' krachten spillen,
 Rampzalig, schuldbeweenend kroost!
 Één woord, één enkel woord alleenig,
 Dat al uw zielesmarten leenig,
 En 't kloppend hart smaakt zoeten troost.

« Genade!» klonk 't door 's Hemelszalen,
 « Genade!» klonk het hier beneên!
 Dat was het woord, dat 's Hemelszalen
 Weêrgalmen deed, en duizend' malen
 Het schuldbeweenend kind, voert tot den Godstroon heên.

Zoo sterkt geen' laafdronk d' armen pelgrim,
 Bij 't blaak'ren van den middaggloed;
 Als hij door zandwoestijnen zwervend,
 En heul, en hulp, en laaf'nis dervend,
 Den langen togt vervolgen moet.

Dat woord, schoon 't bloed in de ad'ren stolle,
 De levensgloed allengs verkwijn'.
 Schoon de aard voor 't brekend oog moog' wijken,
 De kiel voor 't grafgestorm bezwijken,
 Biedt troost en rust in stervenspijn.

Dat troostwoord Gods, voor 't schuldig harte
 Gebogen onder zondesrouw,
 Is meer, o aarde! dan uw' schatten,
 Geen Engel kan 't naar waarde vatten,
 Geen Engel die 't ons ooit ontvouw'.

Oranje! Zij, Zij blijve Uw anker,
 Wen 's levens zee verbolgen woedt.
 Zij blijve Uw noordstar en Uw baken,
 Schoon 't groot Heelal vernieling brake,
 Bij 's levens ebbe en 's levensvloed.

Kom! rustig, moedig voortgestevend!
 Het hulkje regt door zee gestuurd!
 Laat klip en branding om U woeden,
 Wat nood? God blijft ons steeds behoeden,
 't Is God, die heel ons lot bestuurt.

Ga met dat woord, Uw pad ten einde.
 't Zij eens Uw jongste beê, mijn Vorst!
 't Zij U Gods welkomst groet — hier boven,
 Wanneer na 't tobben, zwoegen, slooven,
 De laatste zucht stijgt uit Uw' borst.

Ruischt heil'ge zangen! van mijn' snaren,
 Die ik voor Gods genade roer,
 Laat heilge geestdrift in mij varen!
 Die mij aan 't lage stof ontvoer',
 Hef me op! en voer mij hoog en hooger,
 Ten troon van 't albestralend licht,
 Waar middagzonnegloed voor zwicht.
 Dat niets mij in mijn vaart bedwinge
 Als ik van Gods genade zinge;
 Zink wolkfloers weg voor mijn gezigt!

Maar hoe! wie zal naar waarde zingen,
 Wat *liefde* aan 't zondig kind bewijst?
 Wat tong die haar naar waarde prijst?
 Wie mag ten zaal'gen Godstroon dringen?
 Te zwak mijn luit, te arm mijn' taal!
 Beroofd van alle dichtgloed spranken,
 Dan dat zij in haar stamelklanken,
 Den roem der hemelgoedheid maal'.

Wat zoet geluid dringt in mijne ooren?
 Of de adem Gods door 't loover suist,
 Terwijl de bergstroom murm'lend ruischt,
 En 't boschkoor 't avondlied doet hooren.

Wat stoute greep, wat harmonij,
 Of hemel-symfoniën klinken,
 Doet me in verrukking nederzinken,
 En schokt het diepst der ziele mij?

Wat lichtstroom daalt van 's Hemelstransen?
 En klaart het nacht'lijk duister op,
 Verheld'rend Juda's heuveltop,
 Zich badend in die lichtstroomglansen,
 Als zongloed door een' wolk gedooft,
 Wanneer zij loodregt hare stralen
 Op 't oostlijk halfroond neêr doet dalen,
 En 's pelgrims aanzigt blak'rend stooft.

Duizend harpen klonken;

Duizend Eng'len zonken,

Vol aanbidding neêr;

Duizend Serafs loken,

Bij het outer rooken,

't Oog voor hunnen Heer.

Duizend palmen ruischten,
 't Groenend loover suiste,
 Van den levensboom!
 Duizend sterren blonken,
 Hemelwellust dronken,
 In Gods Edensstroom.

Duizend Eng'len daalden,
 Toen die lichtgloed straalde,
 Jub'lend neêr op aard.
 «Vreê! Hij is geboren,»
 Juichten hemelkoren,
 «Hij, het heil der aard!»

Heft, hemel en aarde! het jubellied Gode ter eere.
 Stemt, Eng'len en Magten! den lofzang der liefde.
 Springt bergen en heuvelen! van vreugde nu opwaarts.
 Stuwt, zeeën en meiren! zacht ruischend uw' golfjes.
 Legt, zwevende sterren! uw' straalkrans daar neder.
 En gij, o gij stofzoon! loof gij God vooral.

Haleluja! Haleluja!

'k Zie 't wereldlicht gloren.

Haleluja! Haleluja!

De nacht zinkt in 't niet.

Haleluja! Haleluja!

De dwaling zal enden.

Heil, zegen, verlossing den armen zondaar.

Zoo was de heildag angebroken,
 Voor Adams diep verbasterd kroost.
 Het woord vervuld, vol heul en troost,
 Door d' Eeuw'gen zelveu uitgesproken.

Zoo look weêr d' afgehouden' tronk ,
 Van Jesse op in frissche loten ,
 Die eens moedwillig neêrgestooten ,
 Van tooi beroofd ter aarde zonk.
 De profetie werd nu vervuld ,
 De Vreê-Vorst zou ten rijkstroon stijgen ,
 De stem van 't doemend hart doen zwijgen ,
 Gebogen onder zondes-schuld.
 Een heil, als Edens lusthofdreven ,
 Aan 't schuld'loos kind niet had geleend ,
 Toen 't nog met God en deugd vereend ,
 In stille vrede voort mogt leven.
 Een heil en vreugde als Eng'len smaken ,
 Voor Joya's gouden hemeltroon ,
 Bij 't wierookoffer Hem geboôn ,
 Zou 't erfdeel zijn van d' aardezoon.
 Messias zou de schandboei slaken
 Van zondes harde dwinglandij ,
 En heffen Isrels nakroost , dat
 Zijn' vrijheid sinds verloren had ,
 En zuchtte in gruwbre slavernij ,
 Ten top van eer. 't Moest alles worden :
 Eén God , één Vader , één gezin ,
 Aaneengehecht door broedermin.
 Een Lam ten slagbank heengedreven ,
 Gods majesteit op 't aangezigt ,
 Waar middaggloed voor taant en zwicht ,
 Zoo was Hij , heel Zijn aardsche leven
 Gewijd aan de eer van Zijnen God ,
 En 's menschen eeuwig zalig lot.
 Al straalt , o Jezus ! hemelluister ,
 Waarvoor der zonneglans verduister ,

U, van het Godd'lijk aanzigt af:
't Vooroordeel heeft hen aangegrepen,
En houdt hen in zijn vuist geknepen,
't Verblinde Isrel kust zijn' staf.

Vergeefs poogt Gij 't die boei te slaken!
Een volk dat hunk'ren blijft en haken,
Naar aardsche grootheid, roem en eer;
Een volk, dat droomt van gouden schatten,
't Heelal in slavenboei wil vatten,
Buigt zich voor Uwen troon niet neêr!

En toch, schoon 't U het leven kostte,
En martelkroon, en kruis U wacht,
Gij zult der slangenkop verbrijz'len,
't Gezonken stofkind hooge vijz'len,
Ten spijt van dwalings helsche magt.

Den rijkdom van Gods heilgenade,
In U voor ons ten toon gespreid,
Wilt Gij vrijmoedig steeds ontvouwen,
En op het schoonst verschiet doen schouwen,
Dat ons tot God en 't leven leidt.

Gij, als Uw Vader, vlek'loos heilig,
Vraagt slechts, naar deugd en reinheidszin.
Gij vraagt een hart dat liefde ademt,
Dat vriend en vijand zacht omvademt,
Vol onbekrompen broedermin.

Een sluw gebroed van huichelaren,
Gelaafd met adder moord-fenijn,
Moge onder schijn van God te eeren,
Het licht in duisternis verkeeren,
Uw alziend oog schift waar van schijn!

Uw donderwee, om deugd gehuichel,
 Dringt 't laag gebroed door merg en beên,
 Maar ook vol eindelooze erbarming,
 Biedt Gij het treurend kind bescherming,
 Dat ootmoedvol tot U durft treên.

Den mensch weêr met zijn' God verzoenen,
 Dat was Uw doel, Uw' zaligheid,
 Dat doel kon U alleen bekoren,
 Daartoe werdt Gij op aard geboren,
 Verlatende Uwe heerlijkheid.

In U, Gods hoogste openbaring,
 Die 't menschdom ooit te beurte viel,
 In U zien wij den Vader leven,
 Door U tot Hem ons opgeheven,
 Met U daalt rust in onze ziel.

Gij Gods borg; Gij voor menschenkind'ren,
 Die twijf'len aan Zijn heilgenâ,
 Gij wilt U eer ten offer brengen
 Der zonde, dan voortaan gehengen,
 Dat men bevreesd van verre sta.

Uw bloed van 't schand'lijk moordhout vlietend,
 Werd grondzuil van Gods vreeverbond.
 Wat duizend offers vrucht'loos spellen,
 Wilt Gij voor eeuwig zeker stellen,
 Tot heil van heel het wereldrond.

Dat bloed, het zegel van Gods trouwe,
 Is 't pand van schuldvergiffenis.
 Omhoog, omhoog den blik geslagen,
 De CHRISTUS heeft de schuld gedragen,
 Houdt moed! daar 't al vergeven is.

Dat bloed verzoent ons met ons zelven,
 Dat bloed verzoent ons weêr met God.
 Die dood geeft 't zieleleven weder,
 Zink, dwaling! zink voor eeuwig neder!
 Juich, Christen! in uw heilrijk lot.

Dat kruis zij dierbaar U, bij 't klimmen Uwer jaren,
 Bij 't torschen van de kroon op 't helden hoofd geplant,
 Bij d' alsemkelk des leeds, bij rampen en bezwaren,
 Die spokend om ons henen waren,
 Oranje! 't zij Uw troost, Uw gids naar 't bet're land.

Ei, buigt u neder aardbewoners!
 Ei, buigt u neder voor Gods Zoon!
 Al hangt Hij ook aan 't kruis ten toon,
 Al sterft Hij als een slaaf der slaven,
 Toch is Hij grooter dan weleer,
 In al Zijn hemelglans en eer.
 Toen Schepper van wat leeft en ademt,
 Toen Heer van 't mateloos Heelal,
 Als de eersteling van 't geestental.
 Nu Redder, nu Herschepper tevens,
 Van 't schuldig kind, dat hulp'loos smacht,
 Naar uitkomst in ellendes nacht.
 Nu, Trooster, Voorbeeld, Gids ten leven,
 Ja 't Leven zelf, die in ons leeft,
 Als men zich aan Hem overgeeft.
 Ei, buigt u, duizende geslachten!
 Wijdt Hem, Gods Zoon, uw Midd'laar, Heer
 Aanbiddingvol den lof en de eer.
 Laat Isrel zijn Messias honen,
 Vertrappend 's Hemels heilgenâ,
 Door 't gruwelfeit van Golgotha;

Die misdaad doet het ommezwerfen,
 Met dubbele schuld en bloed bezwaard,
 Ten balling over heel deze aard,
 Het boet en vreess'lijk is de boete,
 Die den Messias-moorder wacht.
 Nog, Isrel! staat uw bloedschuld open,
 Vergeefs blijft ge op verlossing hopen,
 Schoon ge in verned'ring zucht en smacht!

Ach! neêrgestormd zijn Jebuswallen.
 Waar eertijds Jova's outer stond,
 Rijst nu de halve maan omhoog;
 En de Islam kent geen mededoogen,
 Met 't kroost van vroeger vree-verbond.

Wat dwaalt ge onzinnig dan in 't ronde,
 En hoopt nog op uw Vrede-Vorst?
 De tijd der Godspraak is verloopen;
 De woede deed uw tempel sloopen,
 Ei! werpt u neêr aan Jezus borst!

Verdoolden! reeds te lang bedrogen,
 Door 't Godvergeten Priesterdom,
 Rukt! rukt den blinddoek van uwe oogen!

Der waarheid lichtstraal glanst rondom.
 Houdt op! den leugengeest te kweeken,
 De waarheid vliegt u in 't gezigt,
 Zij staat sinds eeuwen onbezweken;
 Ziet! hoe allengs de dwaling zwicht.

Hoort, hoort! hoe Galileesche monden,
 In Godgewijde orakeltaal,
 Den lof van Davids Zoon verkonden,
 Schoon huichelarij en laster smaalt.

Hoort, 't ak'lig kerkerhol weergalmen,
 In 't somber uur van middernacht,
 Van Godgewijde jubel-psalmen,
 Ter eer van 't Lam op aard' geslagt!
 Ziet 't kruis alomme zegepralen,
 De Christus-standaard opgeregt.
 Verlichtingszon alomme stralen,
 Terwijl men dwalings-outers slecht.
 Ziet Heid'nen voor Hem neêrgebogen,
 Barbaren voor Zijn' troon geknield.
 Hoort allen, dankbaar opgetogen,
 Hem eeren, Die 't Heelal bezielt!

Wat wangedrogt op ijzren vlerk
 Zweeft rond, der waarheid zonne duist'rend,
 Den vrijen voet in boeijen kluist'rend,
 En stelt verlichting paal en perk?
 Wat gruwelnacht uit 's afgronds krocht,
 Zinkt op geheel het menschedom neder,
 En ploft, o Jezus! wat gij wrocht,
 In akeligen doodslaap weder?
 Maar neen! 't zij nacht, Uw alziende oogen
 Doorloopen 't onbegrensd Heelal.
 Wat bijgeloof en dwaling pogen,
 Gij staat voor Uw' gemeente pal.
 Gij duldt niet dat het monster schenne,
 Wat Ge in Uw bloed verzegeld hadt,
 Maar ach! vermetel dorst miskennen,
 Op goud en roem en grootheid prat.
 Gij spraakt, en eeuwig blijft Gij waken
 Voor 't heil der kerk door U gesticht.
 Laat vrij de dood vernieling braken!
 Geen graf schaadt ooit het rijk van 't licht!

Gij spraakt, Uw woord blijft, Ja en Amen,
Eer dooven zon en sterren gloed

In ziltten vloed,

Dan dat Gij immer zoudt beschamen,
Wien 't heilgeloof in 't harte voedt.

't Was nacht. Gij spraakt! de nevel scheurde;
En Luther trad vol christenmoed
Het gruw'lijk monster met den voet.

Hij beurde

't Vernederd Godsheil hooger op,
En klaarde 't akelig duister op.

Daar daagt het licht aan 's Hemelstransen

In zuiv're glansen,

De Godsgenâ stijgt weêr ten top.

Gij spraakt! in held'rer gloed en gloor
Brak schooner lichtstraal door.

Gij spraakt! Uw stem klonk immer verder,
Geen aflat brief, alleen genâ,
Gestaafd door 't kruis op Golgotha,
Was boet'lings troost!

De wegversperder

Tot Uwen troon, verbleekt van schrik,
De woede doet hem knarsetanden,
Het wraakvuur blaakt zijne ingewanden,
Vernielend dreigt zijn woeste blik.

Geen nood, wat vijand om ons woede,
Schoon dwaling schuimbekt, raast en tiert;
De Christus zal Zijn' kerk behoeden;
Het licht der Waarheid zegeviert!

Ja, 't zegeviert! Gods rijks-staffieren,
Die voor Zijn heilig aanzigt staan,

Doen bij 't geruisch der gouden snaren,
 En 't lied van 's Hemels harpenaren,
 Hun lof-gejubel opwaarts gaan.

't Was licht na 't ak'ligst nacht'lijk duister,
 Genade praalde in al haar eer.

De slaafsche boei werd afgesmeten,
 Gewetenskluister stuk gereten,
 Stuiptrekkend zink de dwaling neêr.

Alvader, dank! Uw heilbeschikking
 Ontstak verlichtingsfakkel weêr.
 Het nev'lig floers, vol tast'lijk duister,
 Verdunt, met schooner glans en luister
 Praalt waarheids-zon aan hooger sfeer.

Gij, op Uw' hemeltroon gezeten,
 In 't rijk van 't albestralend licht,
 Spraakt regt, en 't doodsuur was geslagen
 Voor 't monster, vol van helsche lagen,
 Dat voor de magt des Hemels zwicht.

Neen! langer niet in slaafsche boeijen,
 Zucht voortaan 's menschen vrije geest!
 Een schooner uchtend spreidt zijn' glansen
 Verheld'rend 's Hemels blaauwe transen,
 't Is de uchtend van 't Hervormingsfeest.

Hij daagt! Alom heerscht licht en leven,
 Geen nacht omgeeft de menschheid meer,
 Zijn looden schepter is verbroken,
 De wetenschap weêr opgeloken,
 Ontsluit haar heil-tresoren weêr.

Hoor, Albezieler! hoor des harp'naars staam'le klanken,
 Bij 't tokkelen van de citersnaar,
 Uw oog zij op den Vorst geslagen,
 Uw' gunst, verzell' Zijn' levensdagen,
 Gij, Die zoo vaak Hem redde uit rampspoed en gevaar.

O, God! bewaar den Koning!
 O, God! bescherm Zijn' troon!
 Uw Vaderhulp en zegen,
 Stroom' Hem alomte tegen,
 Zijn' moeite en zorg ten loon!

O, God! bewaar den Koning!
 O, God! zie op Hem neêr,
 De oranjeboom moog' bloeijen,
 Wat stormen om hem loeijen,
 Wat wiss'le of verkeer'!

O, God! bewaar den Koning!
 O, God! blijv' Hem nabij!
 Bescherm, Almagtig Vader!
 Wat spook ons dreigend nader,
 Oranje's Monarchij!

O God! bewaar den Koning!
 O God! bescherm Zijn' kroost!
 Beveilig Gij Zijn' Gade,
 En laat Uw' heilgenade
 Tot steun Hem zijn, en troost!

O God! bewaar den Koning!

O God! sta Hem op zij!

Ligt Hij te sterven neder,

Geeft Hij den geest Uw weder,

Noer Hem ter Eng'len rei!

S. D. G.

Verbind de menschheid naauw aan eene
't Is, Vader, slechts één huisgezin!
Ei, laat verschil van anders denken,
De broederliefde nimmer krenken!
Vereenig ons door CHRISTUS zin!

't Buige al voor Uwen Zoon zich neder!
't Roeme al genade rijk en vrij!
In aller hart moog' CHRISTUS leven!
't Heelal moge eeuwige eer Hem geven,
In keur van hemel-melodij.

Vaarwel! mijn Vorst! hier scheidt de weg zich,
U plaatste de Almagt op 's Lands troon,
Mij, in vergetelheid geboren,
Mij is een ander lot beschoren,
Mij heeft ze een minder deel geboën.

Een minder?.... Wat zegt min of meerder?

Als CHRISTUS in het harte woont.

Wat, wat is meerder, wat is minder?

Groot is de Cherub, groot de vlinder,

Bij Hem, Die op de wolken troont!

Èén bede, Oranje! ééne enk'le bede:

Zij geldt mijn dierbaar Vaderland,

Houd God, en 't regt, en 't volk voor oogen,

Wone in Uw harte mededoogen,

Bestuur ons met een' Vaderhand!

Alvader! Opperheer! wien Eng'len knielend eeren,

Wien 't bloem- en boschkoor lof betaalt,

Zie Neêrlands Volk zich voor U buigen,

Bij 't jub'lend lofgeschal, en 't feest'lijk dankbetuigen,

Door Uw' genade-zon bestraalt.

Komt! scharen we ons om 't kruis, het vree-verbond gesloten.

Komt! zweren we eeuwige trouw aan Christus onzen Heer.

Niet meer verwoed elkaâr den dolk in 't hart gestooten.

Niet weder stroomen bloeds vergoten.

De broederband omsluite ons weêr!

Slechts dan ten heil'gen strijd, ter heirvaart heengetogen,

Als 't zondemonster ons belaagt!

Dien vijand niet gespaard, in 't aanzigt hem gevlogen,

Ter diepsten afgrond hem gevaagd.

Op! op! ten strijde dan! laat dan de vanen wapp'ren!

Schaart dan u rond de kruisbanier,

„Met God voor 't bet're land!” zij onze leuze, dapp'ren!

Ons wacht de zegepraal, de hemel-eer-lauwrier!

Hoor! Vader! hoor des harp'naarsbede!

Leen aan zijn schamel lied het oor!

Uw oog zie op de menschheid neder!

Het dwalend kind keert tot u weder!

En rigt zijn schreên op 't waarheidsspoor!

Ei geef, dat Uw' genâ-zon lichte,

Waar tastb're nacht den mensch omgeeft!

Van pool tot pool, van 's feer tot 's feeren,

Moog' men zich voor Uw' Zoon verneêren,

Hem roemend, Die ons 't leven geeft.

Laat Mekka's halve maan verbleken!

Rijs 't kruis ten tempel-tinne op!

O God! o God vol mededoogen!

Ei! open 't blinde Isrel de oogen!

En voere Uw' zegepraal ten top!

Als Gij in allen eens zult leven,
 De laatste vijand is verplet,
 Geen zondeschuld ons meer doet beven
 En alles op Uw' wenken let;
 Dan legt Gij kroon en rijksstaf neder,
 En keert terug in onzen kring;
 En geeft aan Uwen Vader weder,
 Wat Gij eens uit Zijn' hand ontving.
 Dan gloort de schoonste zaal'ge morgen,
 Dan naakt de gouden eeuw van heil,
 Hersteld is de orde aller dingen,
 Geen zondaars meer, maar hemellingen,
 Bij 't eenwig Haleluja zingen,
 Vermelden liefde zonder peil!
 O heildag! naak! gloor aan de kimmen!
 Dat God in allen, alles zij.
 Dat bij de duizend Eng'len tallen,
 Ook wij verrukt den lofzang schallen
 In Serafs reine melodij!
 Weg bange vrees! zij soms de toekomst duister,
 Ontplooit de nacht zijn' zwarte vlerk.
 De zon herrijst met schooner luister,
 Uit ak'lig duister,
 Aan 't sterren spieg'lend zwerk.
 Komt, Christ'nen! komt, de handen zaâmgeslagen,
 Niet meer elkaâr veroordeeld en verdoemd.
 Wij dienen éénen Heer; in liefde elkaâr gedragen,
 Waar liefde heerscht woont God, Die ons Zijn' kind'ren noemt.
 Hij is de naaste aan God, hij 't grootst in 's Hemels schatting,
 Die met een broederhart Zijn' evenmensch bemint.
 Die naar geen' namen vraagt, maar slechts in Christus roemend,
 Zijn hoogste zaligheid in liefde en Godsvrucht vindt.

Hij kan slechts van zijn' grondvest vallen,
 Als de eeuw'ge God ten grave daalt.

God sprak! De blikenschicht zal eerder opwaarts stijg'ren,
 Ontvlammend zon- en sterrensfeer;
 Dan dat Jehova trouw zal weig'ren,
 En 't eens gesproken woord, keert tot den Godsmond weër.

God sprak: « 'K zal zijn! » Zijn eeuwig, eind'loos leven,
 Is onderpand van Jezus duurzaamheid.
 Wie zou in Zijne hoede beven?
 Het Godsrijk staat met Hem tot in alle eeuwigheid.

Schoon troonen wagg'lend nederzinken,
 Van hunne grondvest neêrgehotst,
 En kroon, en diadeem, en scepter,
 Worde in den smeltkroes opgelost.
 De luister van Uw' kroon zal blinken,
 O JEZUS! over heel deze aard.
 Uw troon, bestemd voor de eeuwentallen,
 Zal nimmer van zijn' grondzuil vallen,
 't Is de Eeuwige zelf, die hem bewaart.
 Gij, JEZUS! allen eens bezielend;
 Ziet vorsten voor U nederknielend,
 En hemel, aard voor U verneêrd.
 't Heelal zal van Uw' lof weêrgalmen,
 Eens klinken aller zegepsalmen
 Voor U, Die 't groot Heelal regeert.
 Maar dan ook als van duizend lippen,
 Het loflied der verlossing klinkt,
 Als 't laatste schaapje ommezwerwend,
 En zielerust, en vreededervend,
 Berouwvol voor U nederzinkt;

Uw' door wind gezweept vlooden,
Bruissend opkruit hemelwaart!

Rept de gladgeklemde baren,
Kabb'lend binnen d'oeverpaân.

Rept ze spelemeijend henen,
Door Gods vuurkolom beschienen,
Zwevend in Zijn' aether-baân.

Alles wat adem heeft love den Heer!

Alles verkondig' Zijn lof en Zijn' eer!

Eeuwen barende eeuwigheid.

Die in 't cirkel ruim omhoog

Boven gindschen sterrenboge

Voor Gods aanzigt u vermeit,

Jubel! Jubel God ter eer,

Loof Hemel, loof Aarde! loof alles den Heer!

Haleluja! Haleluja!

Alles juich'!

't Heelal betuig',

God is liefde!

God is liefde!

Amen! God is eeuwige liefde!

Nog staat het Godsrijk onbezweken,

Verdurend elken tegenstand.

't Staat als de rots in 't hart der baren,

Die teist'rend om haar henen waren,

Beschermd door Gods onwrikb're hand.

't Verdraagt het rust'loos tijdgemoker,

Dat alles gruizelt en vermaalt.

De Godstroon tart alle eeuwentallen,

Aarts-Eng'len en Magten!

Cherubs en Serafs!

Hemel en aarde!

Stemt 't groot Haleluja!

Het eeuwig Haleluja!

Den Godszoon ter eere,

Bewarend Zijn' Kerk.

Knielt neêr voor den Godstroon,

Zingt 't loflied der redding,

Het lied der verlossing,

Van dwaling en zonde,

Haleluja! Haleluja!

Amen! Haleluja!

Eeuwig Haleluja!

Amen!

Amen!

Ongemeten sterrenbogen!

Talloos zonnebollen-heir,

Stralen spreidend langs het meir,

Jubelt! paart bij de offerwalmen,

Bij den toon der Hemelpsalmen,

Bij 't geruisch der Eng'lenpalmen,

Ook uw loflied God ter eer.

Buigt, ei! buigt uw ijz'ge kruinen,

Eeuwen torschend bergental!

Buigt ze voor den Nachtverlichter,

Voor den grooten Godsrijkstichter,

Troonend in Gods Hemelhal.

Buig voor Hem uw' schuim-kuif neder,

Hemeltartend golfgevaart,

Dat met onbedwingbaar woeden,

Weêr voelen we ons der Godheid nader,
 d' Ontorschbre last zinkt van ons neêr,
 Een zachter band omslingert allen,
 En door het ruim der tempelhallen,
 Weêrgalmt de lof van d' Oppërheer.

Hervorming! U, U zij mijn lied geheiligd!
 U! U ter eer, klinkt 's harp'naars zwakke toon!
 Het is in U, gewrocht van 't Godd'lijk alvermogen,
 O, Hemeltelg! op gouden wieken aangevlogen,
 Dat heel der Christenheid verlo sng is geboôn.

Een milder geest bezielt den Christen weder,
 Geen ban-gebliksem dreigt hem in zijn' vaart,
 Weêr mag hij rust'loos voorwaarts streven,
 En heft op vlinderwiek zich vrij weêr hemelwaart,
 Niets, niets kan in zijn' stoute vaart hem hind'ren,
 De gulden vrijheid schoeit haar vleug'len aan.
 Geen moordschavot, geen knapp'rend mutsert-branden
 Verspert den weg op wijsheidsbaân.
 O, God! wat heil! U! U zij de eer gegeven,
 Genade bood ons vriend'lijk weêr de hand.

Wie schetst naar waarde uw' lof?

Wie aller stervelingen

Zal Uwe liefde zingen,

Voor 't nietig stof?

Haleluja! Haleluja!

CHRISTUS, de morgensterre

Schijnt glansrijk, verlichtend heel de aard!

Haleluja! Haleluja!

De menschheid herleeft weêr!

Lof, eer en aanbidding! de nacht zonk in 't niet.

AAN

NEËRLANDS GELIEFDE KONINGIN,

OP HOOGSTDERZELVER

Acht en Veertigsten Geboortedag.

NEERLANDS GEHEIME KONINGIN

DE KONINGIN

DE KONINGIN

VOORZANG.

Ontwaak, mijn' Zangster! schoon een nevel,
Door winters ijzigen aâm gekust,
Het zonlicht duistert, ware 't gebluscht,
Bij hageljagt en sneeuw-gedrevel.
De kleumige vingers uitgesteken,
En zachtkens langs de snaar gestreken,
Die roereloos ontspant, hangt bij de cither neêr.

Op! op, mijn' Zangster! tooi u weder
In feestgewaad, gelijk voorheen,
Toen lente-zon U zacht omscheen,
En Zefir zonk in 't loover neder.
Mijn' Zangster, op! de stralenkrans,
Prale om Uw hoofd met nieuwen glans,
Het jub'lend Vaderland hoort naar uw' toonen weêr!

't Zij al in ijz'gen boei geslagen,
Natuur zij als verkleumd en dood,
Geen bloempje sier' de lustwaranden,
De winter knaag' met ijz'ren tanden,
Wat ons de zomer schitt'rends bood!

Toch bloeit een bloempje op zijnen stengel ,
 En heft het teeder kelkjen op ,
 Dat bloempje , moog' de winter woeden ,
 Het woud ontblad'rend , kluist'rend vloeden ,
 Blaast fier zijn' balsemgeuren op.

Dat bloempje bloeit in JovA's Eden ,
 Aan 's Hemels elpen outertreên ,
 Te groot voor tijd en wisselingen ,
 Heeft God het voor alle eeuwenkringen ,
 Geplant in 't rijk der zaligheên.

De nijd sloop eens den bloemgaard binnen ,
 Van JovA's hemel-lustwarand :
 En wilde 't stout , moedwillig plukken ,
 Vernielend van zijn' stengel rukken ,
 Maar de Almagt lamde 's snoodaards hand.

Een Cherub zweeft er sinds om henen ,
 En schermt het tegen woest geweld ,
 Geen zon-geblikker schroeit het immer ,
 En noordpools ijs-aâm kleumt het nimmer ,
 Geen storm , die 't bloempje ooit nedervelt.

De Godheid legde een enk'le zaad-grein ,
 Toen Zij haar beeld der menschheid schonk ,
 Van 't bloempje , in 't kind van stof en aarde ,
 Dat Ze op Haar almacht wenken baarde ,
 Toen 't Haar bezielende adem dronk.

De mensch mogt van zijn toppunt storten ,
 En zinken in ellendes nacht ,
 Ten prooi van dwaling en van zonden ,
 Die 't heilig Godsbeeld droevig schonden ,
 Verpacht aan misdaads gruwelmagt.

Een zwarte nacht mogt nederdalen,
 Verduist'rend deugdes-zonlicht weêr:
 De zonde mogt haar' hoogtijd vieren,
 De ellende alomme zegevieren,
 Daar Edens heil van de aarde keer'.

Toch werd dat bloempje op aard' gevonden,
 Toch vond het kweekplaats in het hart!
 Wat dwalingsnacht ooit had verduisterd,
 Hoe zonde 't stofkind had ontluisterd,
 Dat bloempje lag het na aan 't hart.

't Bloeit hier, 't bloeit in het kloppend harte
 Van Neêrlands trouwe burgerschaar,
 Dat bloempje, door God selv' beveiligd,
 Is aan de dankbaarheid geheiligd,
 En groeit en bloeit op 't hartaltaar.

Wie kent den naam van 't heilig bloempje?
 Wie kent den geur, dien 't om zich spreidt?....
 Dat bloempje, veilig in Gods hoede,
 Dat bloempje, tartend duiv'lenwoede,
 Dat bloempje heet: *de Dankbaarheid!*

't Wordt U ter eere, Neêrlands Moeder!
 Geplukt, en ned'rig aangeboôn.
 Heel Neêrland, om Uw' hoogtijd vieren,
 Bij jubelgalm en feestdosch sieren,
 Legt 't bloempje neder voor Uw' troon.

Heel Neêrland mint U als zijn' moeder.
 Heel Neêrland, bij der snaren klank,
 Met vreugdetranen in het ooge,
 Heft jub'lend thans den blik omhoog,
 Juicht dankbaar: «Vader! U zij dank.»

Ja, Moeder! zijt Ge onz' leedverzachtster,
 Waar de armoê kwijnt, de weduw treurt,
 Gij ijlt de schaam'le woning binnen,
 Verpleegt en redt met Christen-zinnen,
 En heelt de wond in 't hart gescheurd.

Ei! neem het bloempje, Groot-Vorstinne!
 Op Uw' geboortedag geboôn.
 Gods Eng'len mogen om U zweven!
 Beschermend Uw' ons dierbaar' leven;
 Gods zegen zij Uw' deugd ten loon!

Wie, wie zou ooit den grond vergeten,
 Waar sluim'rend in den moederschoot,
 Die koest'ring ons, en schuilplaats bood,
 De moeder vaak was neêrgezeten,
 Om, met een' traan in 't smachtend oog,
 Ten hoogen hemel opgeslagen,
 Der Godheid zegen af te vragen,
 Voor 't wicht, dat zachtkens zich bewoog?

Wie, wie zou ooit den grond vergeten,
 Waar de eerste zonstraal op ons zeeg,
 Onze eerste kreet ten hemel steeg,
 Schoon wij van zorg of kommer weten;
 Waar eens in 's levens uchtendstond,
 De koest're bronwel voor ons vloeide,
 Des zuig'lings Nectar ons besproeide,
 Waar wieg en bakermat eens stond?

Wie, wie zou ooit den grond vergeten,
 Waar kinderbel en rinkelstoel,
 Het evenbeeld van aardsch gewoel,
 Zich vriend'lijk ons ten dienste kweten;

Waar neurielied of wiegedeun,
 Des teed'ren zuig'lings ooren streelde,
 Die noch in voor, of tegen deelde,
 En zich om roem of eer bekreun'?

Die grond, waar men in stamelklanken,
 De Godheid, Die 't Heelal regeert,
 Voor Wie zich 't Eng'lenkoor verneert,
 In de eigen taal leert bidden, danken:
 Ei! wie vergeet dien dierb'ren grond,
 Waar de outers Gode opwaarts rijzen,
 Waar 't volle hart op eigen wijzen,
 Zijne offers naar den Godstroon zond?

Ei! wie, wie kan dien grond vergeten,
 Waar 't domm'lend stof der Vad'ren rust,
 Wier levensfakkel werd geblusht;
 Wier oog van rouw vaak dof gekreten,
 Zich look voor 's levens klatergoud;
 Terwijl 't omhoog in hemelluister,
 Waar niets hunn' roem en glorie duister',
 Op 't vlek'loos licht der Godheid schouwt?

Die grond, waar we onze schreden rigten,
 Naar Oost of West, naar Zuid of Noord,
 Schoon Ge ook door 't eeuwig ijsveld boort,
 Waar noordergloed U schaars komt lichten:
 Die grond, uit 't verst en verst verschiët,
 Wat lichtgeflonker op U dale,
 Wat zonnegloed U ooit bestrale,
 Roept luide U toe: «Vergeet mij niet!»

Gij, Groot-Vorstin van Newa's boorden,
 Die 't dierbaar Oud'ren erf besproeit,
 Wie Ruslands bloed door de ad'ren vloeit,
 Verwijderd van de U heilige oorden:

Hoor! Newa's donderstemme spreekt,
 Weërkaatsend tot in Neêrlands streken:
 « Vorstin! hoe ver van ons geweken,
 « Vergeet mij niet! hoor! Newa spreekt!»

Hoor! Newa spreekt: « Ik was getuige
 « Van uwer kindschheid uchtend-gloor,
 « Ik stuwde, toen Gij werdt geboren,
 « Het lillend schuim ten starren-koren,
 « Mijn kruinkuif drong ten wolkboog door.

« 'k Hoor, Groot-Vorstin! nog 't feestgejubel,
 « 'k Hoor nog de vreugdkreet uit Uw' mond,
 « Bij 't leed-verbannend spel-genieten
 « Der kindschheid, vrij van aardsch verdrieten,
 « Bevrijd van elke zielewond.

« Ik hoorde Uw' eed, bij 't kruis gezworen,
 « Verpandend U aan hemel-deugd.
 « Ik hoorde 't, Serafyn-accoorden,
 « Weërkaatsten, langs mijne oeverboorden,
 « En Newa's boezem zwol van vreugd.

« Mijn golfgebed steeg ruischend opwaarts,
 « Ten troon van 't albestralend licht,
 « Voor U, ik plooide zacht mijn' vleugel,
 « En hief me omhoog, daar elke teugel
 « Voor Newa's zilv'ren schuimkuif zwicht.

« 'k Hief me op ten Godstroon, 'k boog mijn' schedel
 « Voor Hem, Die 't groot Heelal gebiedt.
 « Zijn' heilzon, bad 'k, mogt U bestralen,
 « De Geest van CHRISTUS in U dalen,
 « Die 't harte rust, en vreugde biedt.

« Nog zie 'k U neêrgeknielt voor 't outer ,
 « Toen 't achtbaar hoofd der Christenheid ,
 « Het biddend oog omhoog geslagen ,
 « U aan den CHRISTUS op zou dragen ,
 « De handen zeeg'nend uitgespreid.

« O! 'k zag een' traan Uw' kaken netten ,
 « Die traan was kost'lijk in Gods oog.
 « De Hemel juichte, een Seraf daalde ,
 « Ving hem , daar vreugd zijn oog omstraalde ,
 « En bragt als offer hem omhoog.

« 'k Juichte in mijn' ouderdom, Vorstinne!
 « 'k Bragt klat'rend Gode, lof en eer.
 « 'k Bid daag'lijks nog, bij 't golfgewiegl
 « Van Newa's groenen waterspiegel:
 « Zie, groote Godszoon! op Haar neêr.

« 'k Hoor nog van Ruslands vrije zonen ,
 « Het jongst vaarwel U toegebeên ;
 « Toen Ge aan 't Oranjehuis verbonden ,
 « In d' onvergeet'lijke afscheidsstonden
 « U spoedet naar Oud-Neêrland heen.

« O! 'k zag U na met turende oogen ,
 « Zoo ver mijn blik slechts reiken kon.
 « Gij naamt mijn heil- en zegenbede ,
 « Naar 't nieuwe Vaderland toen mede ,
 « Bestraald door welvaarts koesterzon.

« Ja, 'k weende rouw- en vreugdetranen!
 « Wie weent niet als zijn' dochter gaat?
 « Een' dochter, boven alles dierbaar ,
 « Geleid naar Hymens brandend altaar ,
 « Als zij der oud'ren huis verlaat.

« Gij weet het, Moeder zelf, Vorstinne!

« Gij weet hoe zwaar de scheiding vall'.

« Al geeft men God zelf 't echtpand weder,

« Kan 't anders? 't scheiden 't hart verteeder',

« Een traan aan 't moeder-oog ontvall'?

« Of biedt deze aard' geen voor en tegen?

« En is 't niet alles wisseling?

« Zou me onverschillig kunnen wezen,

« Niet hopen, wenschen, vragen, vreezen,

« Bij 't lot dat men gemoete ging?

« Hoe! zoude Newa U vergeten?

« Terug vloeï dan zijn' stroomkruik eer.

« Heel Rusland jubelt om Uw heil-lot,

« De Newa stuwt zijn golfbeê tot God,

« En meldt den lof van d' Oppérheer.

« Heel Rusland juicht! Zijn' dankb're zonen,

« Bij bloemfestoen en feestgeschal,

« Verheffen godgewijde psalmen,

« Bij 't stijgen van de wierook-walmen,

« Op 't outer in de tempelhal.

« Heel Rusland buigt zich knielend neder,

« En zendt zijn' beê ten Hemeltroon.

« Gods zegen moge om U ruischen,

« Uw levens-stroom zacht kabb'lend suissen,

« Zoo bidt het tot den God der Goôn!

« Vorstin! leef lang. Ei! leef gelukkig,

« Smaak vreugde en welvaart hier beneên.

« Is eens de pelgrims-togt ten ende,

« Dat de Almagt dan haar' Engel zende,

« Uw' ziele voerend voor Zijn' troon.

« Vorstin ! één' beê : Blijf aan mij denken ;
 « Vergeet den ouden Newa niet !
 « Bid , knielend voor Gods troon gelegen ,
 « Voor Rusland welvaart , heil en zegen ,
 « Vergeet der Vad'ren erfgrond niet ! »

Ruslands Dochter ! Neêrlands Moeder !
 Oude Newa , grijze Rijn ,
 Maas en Waal en Amstelstroomen ,
 Vieren Uw geboort-festijn.
 Hoor hun klaat'rend golfgewiegel ,
 Binnen d' eigen oever-boord !
 Zie de blonde lokken zwieren ,
 Golvend langs den schouder voort.

Hoor ! ei ! hoor het murm'lend klaat'ren ,
 Langs het spieg'lend watervlak ,
 't Is hun' beê , voor U ontboezemd ,
 Stijgend boven 't starrendak.

« Almagtige Vader ! Die 't alles regeert ;
 « Wien Engel , en Cherub , en Seraf vereert ;
 « Wien stroomen en vlooden , Wien zeeën en meiren ,
 « De tallooze magten van hemelsche heiren ,

« Wien Hemel en aarde ,
 « Berg en dal ,
 « Wien 't groot Heelal ,
 « Wien elke zonnebal ,
 « Het lichtend starrental
 « Aanbidding-vol zijne offers biedt ,
 « Ontzeg ! ontzeg ons , onze bede niet !

« Bescherm Gij Neêrlands Moeder,
 « Almagtig Opperheer!
 « Dale uit Uw heiltresooen,
 « Uw zegen op Haar neêr.

« Zij, steun en stut der armen,
 « Der weezen toeverlaat.
 « Die balsem stort in 't harte
 « Waar rampspoed wonden slaat!

« Bescherm, o God! die Brave,
 « Die veler tranen droogt.
 « Die als een reddende Engel,
 « Gebogenen verhoogt.

« Die 't kwijnend levensvonkje
 « Weêr zacht ontvlammen doet.
 « En 't uitgehongerd wichtje,
 « Met moederliefde voedt.

« O, God! bescherm die Moeder!
 « Ze is Neêrland lief en waard.
 « Ei! rek Haar dierbaar leven,
 « Zij blijv' door U gespaard!

« Lang gloor' Haar levensfakkel,
 « Beveiligd door Uw' hand!
 « Zij, ver van Newa's boorden,
 « Vind' hier een Vaderland!"

S. D. G.

ABRAHAM'S OFFERANDE.

EDUARDO C. MANAÑA

ABRAHAM, NA HET ONTVANGEN BEVEL, OM IZAÄK TE OFFEREN.

Mijn God! naauw gaaft Gij't kind. Hoe! vraagt Gij't nu reeds weder?

Nu 's levens bloeisemknop nog pas ontloken is.

Zinkt nu zijn' levenszon alweêr ten grafkim neder?....

Maar 't zij zoo!... Zij Uw doen voor mij geheimenis.

Gij hadt me in blijder stond, eer 't kind nog was geboren,

Verzekerd van Uw' gunst, mij meer dan schatten waard.

Ik zag bij zijn' geboort' den schoonsten morgen gloren,

Die eens in 't verst verschiet ten zegen werd der aard.

En nu! zou 't moog'lijk zijn? hoe! zou het waarheid wezen?

Moet door mijn' eigen hand het schrikk'lijkst pleit voldaan?

Hoe! zal het nageslacht 't niet met ontzetting lezen?

Een vader kon zijn kind, zijn eenig kind verslaan!....

Eerst heeft in hoop en vrees, beloven en vertragen

Mijn wankelend geloof den langen proef weêrstaan.

'k Zag in mijn ISMAËL de schoone heilzon dagen,

En meende 't doel bereikt op 's levens wisselbaan.

Zoo meent de stuurman ook op de ongestuime golven,

Wanneer de ranke boot geslingerd heen en weêr,

Nu op- en neêrgesold, dan in den vloed bedolven,

Nu hemelwaarts zich hief, dan zonk ten afgrond neêr;

Zoo meent de stuurman ook, wanneer de stormen rusten,

Niet langer geess'lend meer 't beroerde pekerveld,

Ziet hij in 't verst verschiet de vaderlandsche kusten,

Dat hij aan 't bang gevaar gelukkig is ontsneld.

Maar ach! kort duurt de rust. Met helsche kracht en woede,
 Met vrees'lijker geweld valt hij op 't hulkje neêr:
 En giert door want en tuig, en zweept de ontstelde vloeden
 Langs 't zwiepend mastgevaarte op 't krakend hulkje weêr.
 'kDroomde ook van zaal'ge rust, na zoo veel moeite en zwerven,
 Ik zag in ISMAËL reeds ruim mijn' wensch voldaan.
 En toch, hoe 'k JOVA bad, die gunst kon 'k niet verwerven,
 Dat 't woord van gunst en heil op hem mogt overgaan.

Hoe zwaar viel mij de proef, de zoon uit mij gesproten,
 Mij op mijn' ouden dag zoo dubbel dier en waard;
 Bleef van dat heilverbond der Godheid uitgesloten,
 Want niet op ISMAËL berustte 't heil der aard.
 O God! de dag brak aan, nog beeft, ondanks de smarte
 Van 't tegenwoordig uur, mij 't hart van hemelvreugd,
 Toen SARA tot mij sprak, dat onder 't moederharte,
 Zich vrolijk opwaarts hief het deel van blijder jeugd.

O! 'k knielde voor U neêr, de keur van stal en weide
 Werd vrolijk U gebragt, ten tolk van beider dank.
 Nog, JOVA! heugt het mij hoe 'k vreugdetranen schreide
 Op 't vrolijk offerfeest, bij snarenspeel en zang.
 Maar wie, wie schetst mijn heil, wie maalt het zoet verrukken,
 Toen ik voor d' eerste maal mijn IZAAK hield omkneld?
 Toen ik de welkomstkus mogt op zijn voorhoofd drukken,
 Terwijl in 't vaderoog een dankb're vreugdtraan zwelt?

Ja, 'k zag in 't verst verschiet aan 's hemels blaauwe transen,
 Den schoonen dageraad der schoonste toekomst dáár.
 'k Zag reeds de waarheidszon in al heur' luister glanzen;
 't Verloste menschenkind geknield voor 't Gods altaar.
 'k Zag uit mijn' IZAAK reeds dat hemel-heil geboren.
 Ik zag zijn nageslacht als 't talloos sterrental.
 'k Mogt van 't verlossingslied den blijden zangtoon hooren,
 Die klinkt van pool tot pool, langs ster en zonnebal.

En nu, JEHOVA! hoe? moest ABRAM daarom smachten,
 Eer 't heil, hem toegezegd, voltooid werd aan zijn graf.
 Heb 'k daarom jaren tijds geduldig moeten wachten,
 Om, na een kort genot, te derven wat Gij gaf?
 Ik zweeg, wanneer Uw' hand de levensbloem verdoofde,
 Wanneer Uw engel haar van 't steeltje had gerukt,
 Wanneer zijn blakertoorts het knopje zingend stoofde,
 Of, op Uw hoog bevel, JEHOVA! had geplukt.

Maar mij, mij selv' dien last zoo schrikkelijk op te dragen;
 De wreedste folterproef, die immer werd bedacht;
 Hoe, 'k zal met eigen hand het offermes hem jagen
 Door hals en ingewand, daar hij mij tegenlacht....
 Neen, JOVA! neen, dat nooit! begeert gij 't jongske weder,
 Welaan! Uw bliksem treff' dan 't argelooze hart.
 'k Zal zwijgen, zoo hij sneeft, al min ik hem ook teeder,
 En krimpt de borst inéén van vaderrouw en smart.

Wie, wie werd ooit gedoemd, het zwaard met eigen handen
 Te wetten, en ten greep te stooten in de borst?
 Te graven tot in 't bed der lillende ingewanden,
 Terwijl het vlijmend lem langs been en zenuw knorst?
 Eerst ISMAËL, nu hem: — Zoo zal 'k ras beiden derven,
 d' Een dreef ik van mij uit, d'aér sneeft ras door mijn' hand.
 JEHOVA! zal Uw vriend dan kinderloos toch sterven;
 Gelijk een banneling, ver van zijn vaderland?

Maar hoe! ben 'k niet Gods vriend? en zal een vriend onthouden,
 Al kost die eisch ook veel, wat vriendschap van hem vraagt?
 Heeft Hij tot tweemaal niet mijn' Gâ voor mij behouden?
 Tot tweemaal van mijn hoofd niet'tmoordzwaard weggevaagd?
 'k Ben Vader! 'k voel en lijd: maar 'k ken ook vriendschapspligten;
 En 'k eer mijn JOVA hoog! Hij, Heer van 't groot heelal;
 Al krimpt en bloedt mij 't hart, toch zal geen ABRAM zwichten,
 Ik sta, als 't vriendschap geldt, voor JOVA moedig pal.

't Is waar , het kost mij 't kind. Ik zal mijn' IZAAK derven.
 Mijn' IZAAK ! kind vol hoop , in 't verste en verst verschiet ,
 Ik zal , met eigen hand , dat dierbaar kind doen sterven ,
 Terwijl zijn brekend oog nog vragend op mij ziet.
 Maar , 't zij zoo ! God is meer , dan IZAAK me ooit kan wezen.
 Mijn kind is gave , slechts door JOVA mij vereerd.
 En sterft ook 't dierbaar pand , wat nood ! zou 'k daarom vreezen ,
 Dat JOVA's heilwoord faalt , als 't kind tot stof verteert ?....

Voorwaar ! al wat Hij sprak , zal eeuwig waarheid blijven ,
 Wat Hij belooft staat vast , al schijnt vervulling veer.
 Eer zou d' Eufraat terug naar hare stroomkruik drijven ,
 Dan dat het onvervuld keert naar den hemel weêr.
 Hij , Schepper van 't heelal , kan ook de kluisters breken
 Van 't ijzig doodsg gebied , en geeft mijn' zoon mij weêr.
 Welaan 't zij duistre nacht : — ook duisternis is teeken :
 De Godheid is nabij ! hier , hier woont de Opperheer !

ABRAHAM EN IZAÄK OP DEN BERG.

IZAÄK.

Zeg, Vader! waar is 't lam, dat gij voor JovA slagten
En Hem op 't gindsche altaar ten offer wijden zult?

ABRAHAM.

Mijn IZAAK! 'k blijf het nog ootmoedig van Hem wachten,
Hij zelf, Hij zorgt er voor. Zwijg stil, mijn zoon! geduld.
Blijf IZAAK, wacht mij hier!.....

(Hij gaat en knielt op eenen afstand neder.)

IZAÄK.

Hoe! zou het moog'lijk wezen?
Een duister voorgevoel zegt mij: ik strek ten lam.
Welaan zoo zij 't! ik sterf. De dood doet mij niet vreezen,
God geeft mij dubbel weêr, wat Hij mij nu ontnam.
Wat JovA doet is wel; zijn raads'lig ook Zijn' daden,
En slingert ook het pad waarop Zijn' hand ons leidt.
Hij staat ons steeds nabij. Wat zou ons immer schaden.
Hoe korter hier op aard', zoo eer in zaligheid.
't Zegt weinig vroeg of laat het levenslicht te derven;
Want wiss'lend is de vreugd en groot het rampental.
Wat heil spelt mij deez' aard'!.... ligt rust'loos ommezwerfen,
Ook mij is weggelegd; ten prooi van ongeval.

(Na eenige oogenblikken vervolgt hij:)

En JOVA, ABRAMS vriend, zou die diens Zoon vergeten?
 Al roept Hij hem terug in 's levens eerste jeugd.
 Neen! Die mijn' vader mint, zal mij ook niet vergeten,
 'kMin Hem met heel mijn hart, Zijn' dienst geeft ware vreugd.
 O, neen! geen offermes, geen vuurvlam doet mij beven,
 Stoot, 'Vader! rustig toe: — 't is JOVA die 't gebiedt.
 Weerstreef uw' leidsman niet: ik wijd Hem graag mijn leven,
 Ei! schend om vadervreugd der vriendschapspligten niet!

(ABRAHAM inmiddels teruggekeerd, zegt:)

Mijn Zoon! mijn dierbaar kind, op wien 'k mijn' hope vestte,
 Door JOVA mij beloofd ten zegen van heel de aard.
 De steun mijns ouderdoms, 'k gaf 't al voor u ten beste,
 Wat mij geschonken is....

*(Hij schudt het hoofd en wischt zich een' traan
 uit het oog.)*

IZAÄK.

Mijn Vader! blijf bedaard.

Ei! zie dien Zoon gereed, om JOVA's wil te hooren.
 'k Vermoed alreê van ver wat gij mij zeggen moet.
 Ligt zal dat blinkend staal mijn jeugdig hart doorboren,
 'k Weerstreef de Godheid niet: — 't is wel al wat zij doet.
 Gij, gij hebt mij geleerd, bij keur van offeranden,
 Te knielen voor den troon van d' eeuw'gen Opperheer.
 'k Moet sterven vroeg of laat: — 'k geef willig in Zijn handen,
 Het leven mij verleend op Zijne wenken weêr.
 Neen, vader! aarzel niet: — de zoon is als de vader;
 En schat JEHOVA's gunst ver boven aardsch genot.
 De dood is welkom mij: — hij brengt der Godheid nader,
 Ik wissel voor mijn' jeugd der Eng'len zalig lot.
 Maar, hoor! eer 'k u verlaat, en zich mijn mond zal sluiten,
 Gekluisterd door den dood, wat dit vermoeden wekt.

Naauw zag de gloende zon zich in heur' loop weêrstuiten;
 Het uur dat Abramskroost de herderstent betreft,
 Of, moê en afgemat, verhit door 't zonneblikk'ren,
 Vleide ik mij ijlings neêr op 't geurig bloemtapijt.
 'kSliep spoedig in en droomde. 'k Zag duizend sterren flikk'ren,
 Terwijl het hemeldak zich langzaam opensplijt.
 Ik hoorde een zacht muziek: — 'k vernam het nooit te voren,
 Veel schooner dan het koor der voog'len immer heft.
 Daar dringt bij 't feestgeluid een lofzang in mijn' ooren,
 Die meer dan 't herderslied tot in de ziel mij treft.
 Toen daalde een wezen neêr met gazig kleed omtogen,
 Gelijk de gindsche wolk; schoon als de dageraad.
 Een schat van majesteit en liefde blonk uit d' oogen,
 Die hij bemoedigend en vriend'lijk op mij slaat.
 «De zoon van ABRAHAM,» zoo sprak hij, «moet niet beven,
 «Al ziet hij voor zijn oog JEHOVA's afgezant.
 «Sla vrij den blik omhoog! op 't bet're zalig leven,
 «Dat eens uw deel zal zijn in 't hemelsch vaderland,
 «Houd moed! wat u hier treff'; JEHOVA slaat u gade,
 «Hij zond mij tot u af en biedt u sterkte aan.
 «Volg als uw vader Hem; al zijn 't soms kronk'le paden,
 «Die gij bewand'len moet, zij moeil'ijk ook de baan.»
 Hij zweeg: — 't gezigt verdween: 't wordt stiller om mij henen,
 Ik zie van alles niets: 'k ontwaak verkwikt, gerust.
 'k Zag slechts de luchte tent door 's herders lamp beschenen.
 Ik sluimer zachtkens in, in zoeten slaap gesust.
 Het uchtend barend oost hief 't glanzend hoofd omhoog,
 En naauw'lijks was de kim met zonnegloed bedekt,
 Of ik ontwaakte; en gij, gij stondt daarvoor mijn' oogen,
 Van 't leger opgestaan dat u ten peluw strekt.
 Gij gaat, gelijk weleer, wanneer op zijden vlerken
 De blonde dageraad op 't oost-rond nederdaalt,
 Te veld: in d' eenzaamheid bewond'rend JOVA's werken,
 Daar gij bij 't bloemgebed zijn goedheid lof betaalt.
 Weêr sliep ik in en droom. 'k Zag weêr dat wezen nad'ren,

Dat vroeger mij verscheen, verzeld van talloos veel.
 Een ongekend gevoel doordringt mij hart en ad'ren,
 En meerder zielerust viel sedert mij ten deel.
 «Wees sterk! houdt goeden moed,» zoo sprak het, «wat gebeure,
 JEHOVA staat u bij; hier ziet gij mij niet weêr,
 Maar daar!.... Hij steeg omhoog, als men hier om u treure,
 Leid' ik u tot den troon van d'eeuw'gen Opperheer!»

(ABRAHAM valt hem om den hals, kust hem, en roept uit:)

JEHOVA! zie mijn kind: — het is bereid te sterven,
 Het siddert niet voor 't lot, door U hem opgeleid.

(Hij kust hem andermaal en vervolgt:)

Vaarwel, mijn dierbaar kind! aan't eind van't aardsche zwerven,
 Zie ik omhoog u weêr in eeuw'ge zaligheid.

IZAÄK vat hem bij de hand en zegt:

Breng moeder d'afscheidsgroet, ontvloën aan mijne lippen,
 En troost haar in de smart, om IZAÄKS droef gemis.
 Vaar, vader! moeder! wel;.... bij 't laatste zucht ontglippen,
 Denk ik aan God en u!....

(ABRAHAM bindt hem.)

Ik zie hem weêr, gewis!....
 Eén kus, één enkle nog, dat moet de laatste wezen.

(Hij kust hem teeder.)

Geduld! houd moed, mijn kind!.... maak, JOVA! 't lijden kort.

(Hij legt hem op het altaar, kiest de plaats om hem te treffen, en heft den arm op.)

Almagtige! sta mij bij; — Weg vadersmart en vreeze!
 Opdat het hoog bevel door mij voltrokken word'....

ABRAHAM IN ZIJN VOORNEMEN VERHINDERD.

Nog lag de Godsman knielend neêr,
 De blik gerigt op 's Hemels bogen,
 Vanwaar, op wolkjes aangevlogen,
 Gods Engel sprak uit reiner sfeer.
 En ijlings hief hij zich omhoog;
 En beurt zijn' IZAAK van het outer,
 Ontbindt, een traan in 't vaderoog,
 Zijn liefeling, drukt hem aan zijn harte,
 Terwijl 't van angst en vreugde beeft,
 Om wederzien en scheidingssmarte.

En ABRAM sprak:

Is 't waarheid of bedrog?.... Mag ik mijn' zoon beschouwen?....
 Of is 't de heil'ge wensch van 't minnend vaderhart?....
 Hoe! heb ik wel gehoord? heeft God in ABRAMS rouwe,
 Geen welgevallen?.... hoe!.... mijn' zinnen zijn verward.
 Was 't dan een droom misschien? beroerend hoofd en zinnen,
 Verbeeldings-goochelspel, dat Hij mijn IZAAK vroeg?....
 Maar zag 'k te Ber-seba, terwijl aan 's Hemels tinne
 De zon ter westkim neeg, de wolk niet die Hem droeg.
 Zag 'k niet met eigen oog, hoe 't wolkgevaarte dalend,
 Niet verre van mij af bij 't bosch rustte op den grond?
 Zag 'k niet een' heldren gloed, rondom mij henen stralend;
 En klonk niet JovA's stem, gelijk in blijder stond?....
 't Was geen' verbeelding, neen! 't gold ABRAMS een'gen zone,

God vroeg ten offer, hem, gedood door 's vaders hand.
 Neen! 't was geen goochelspel. Nog, nog hoor ik die toonen:
 «Slacht op Moria's kruin uw' eenig huwlijkspand!»
 En nu weêr klonk mij toe: «houd op! ei! spaar den jongen.
 «Strek, vader! strek de hand niet verder naar hem uit!»
 Hoe raadslig is Zijn weg! wie is nog doorgedrongen,
 En leest den duist'ren zin van JOVA's raadsbesluit.

(Hij drukt zijnen zoon nogmaals aan het hart en kust hem.)

O, God! wat naamloos heil! wat zaligend verrukken!
 Gij geeft me als uit den dood mijn'dierb'ren IZAAK weêr.
 'k Mag hem weêr als voorheen aan 't Vaderharte drukken,
 U! U! Zij lof en prijs, Almagtige Opperheer!
 Waar vind ik woorden? Heer! Om waardig U te danken:
 Wat offer breng ik U? voor d' uitkomst mij geboôn.
 Hoe 't volle hart ontlast? ach! 'k bied slechts staam'le klanken,
 Te zwak, oneindige! voor 't gunst'rijk hulpbetoon.
 Was 'k slechts te Ber-seba!.... hoe zoude 't outer rooken,
 Van keur van offerand, bij 't jub'lend feestgeschal.
 Maar 't zij zoo! worde ook hier de houtmijt niet ontstoken,
 'k Zweer, JOVA! de offergeur, de lucht ras vullen zal.
 Wat 's dit? is 't jongerental ons heimelijk nagetreden?
 Wie, wie heeft ooit den last van ABRAHAM getart?....

IZAAK.

Mijn Vader! ziet ge wel ten westen, daar beneden,
 Ginds in het kreupelhout, dien jongen ram verward.

ABRAHAM.

Heil mij! JEHOVA zorgt. Dat zal het lam dan wezen,
 Dat op Moria's kruin uw' plaats vervullen zal.
 JEHOVA! Redder! dank: uw naam blijft onvolprezen,

Uw roem klink' heinde en ver langs elken zonnebal. —

(Hij haalt den ram, slacht dien en legt hem op het altaar,)

Zie JOVA! 't offer dan door U mij aangewezen,
'k Ontving 't als uit uw' hand, en leg 't op 't outer neêr.

(Een bliksemstraal daalt neder en ontsteekt het offer.)

Kniel neêr, mijn Zoon! kniel neêr. Het eeuwige Opperwezen

Ziet gunstig 't offer aan. Aanbid den Hemel-Heer!

Dank, driewerf dank en eer zij u, o God! geheiligd!

Bestuurder van 't heelal en redder in den nood.

Waar hoop en uitzigt taant, zijt Gij 't die ons beveiligt.

Zijt Gij 't en Gij alleen, die hulp en uitkomst boodt.

Eer zal aan 's hemelstrans het talloos heir der sterren,

Van gloed en glans beroofd, verzwonden zijn in nacht:

Eer zal de bleeke maan Orion's pad versperren;

Dan dat hij wordt beschaamd, die op Uw hulpe wacht.

Eer stijg de regendrop der zwang're wolk ontleken,

Weer opwaarts naar den schoot, waaruit zij was gedaald;

Eer zullen zon en maan aan 't werelddak ontbreken;

Dan dat JEHOVA's woord in de uitkomst immer faalt.

God zorgt: — dat zij de naam dien gij voortaan moet dragen,

Mij onvergeet'lijk oord, waar 't outer opwaarts rees.

Het late nageslacht zal nog van 't heil gewagen,

Dat JOVA aan Zijn' vriend, Zijn' ABRAHAM bewees.

Eens op Moria's kruin moge u een woning rijzen,

Almagtige Opperheer! aan Uwe dienst verpand.

Het zaad van ABRAHAM moog hier zijn' Bonds-God prijzen,

Voor 't outer neêrgekniel, bij keur van offerand'.

*(Een Engel verschijnt hem, en voorspelt hem het
heil der wereld in IZAÄK. ABRAHAM knielt neder.)*

Ja, Amen! laat het boek der toekomst duister wezen,

En zij Gods heilwoord nog in nevlige floers gehuld,

Genoeg voor JovA's vriend, wat zou een ABRAM vreezen,
Dat in zijn' IZAÄK 't heil der wereld werd vervuld?....

(Hij staat op, vat IZAÄK bij de hand, en zegt:

Welaan, mijn zoon! wij gaan. God zal ons weêr geleiden,
Neen! voortaan niet gevreesd, gelijk het schuchtig lam.
Denk aan Moria's kruin! Blijf JovA's hulp verbeiden,
Vergeet, vergeet Hem niet! dien God van ABRAHAM.

(Zij gaan.)

MIENGELINGEN.

WELSH

VERLICHTING.

Wat lichtstraal daalt van 's hemels transen,
 En spreidt een' ongekenen gloed,
 Ons op de levensbaan gemoet,
 Veel schooner dan der zonneglanzen?
 Ziet! hoe allengs de nevel scheurt!
 Een heldre dag schijnt aangebroken,
 Daar weêr de waarheid opgeloken,
 't Aanminnig hoofd om hooge beurt.

Wat aklig spook deinst veêr en veerder
 Terug, bij 't dagen van dat licht?
 Waar zonneglans en gloed voor zwicht?
 Ziet 't wijkt gedurig meer en meerder!
 Hoort, hoe het vloek en laster braakt!
 Vernieling heel het mensddom zwerend,
 Dat langer niet haar wet vereerend,
 Juicht, dat de schandboei wordt geslaakt.

Zij, geeselloze van heel deez' aarde,
 Gewetensdwang, zij is 't die wijkt,
 Voor waarheids-zonnegloed bezwijkt,
 Zij die ontelbre rampen baarde,
 Zij die, spijt orde, God en regt,
 De waarheid sloeg in slaven kluister,
 Haar zonlicht doofde, en nachtelijk duister
 Aan 't mensddom sinds had toegezegd.

God lof! het aklig nacht'lijk duister,
 Zinkt nu ten diepsten afgrond neêr!
 Verlichtingszon bestraalt ons weêr
 Met schooner glans en schooner luister.
 Geslecht wordt domheids vloekaltaar,
 Bezwijkend voor de mokerslagen
 Der waarheid, die weêr op komt dagen
 Ten spijt van dwalings priesterschaar.

Triomf! haar kluisters zijn verbroken!
 De waarheid heeft haar vrijheid weêr.
 Niet langer ligt zij zuchtend neêr,
 In 't vunzig kerkerhol gedoken.
 God lof! zij schudt weêr 't vrije hoofd,
 Niet door den schandlast meer gebogen,
 En wendt alom heur flonk'rende oogen
 Waarin de gloed niet is gedooft.

Ziet, ziet haar rustig voorwaarts treden,
 Niet vragend naar het spook-gedrocht,
 Eens opgedoemd uit 's afgrondskrocht,
 Sinds als een' Godheid aanbeden.
 Ziet haar ten kampstrijd toegerust!
 Het monster beeft terwijl zij nadert,
 Maar waagt, terwijl 't zijn kracht vergadert
 Een' kans, dat zij haar fakkel bluscht.

Maar 't is vergeefs haar aangegrepen!
 De waarheid tart dien euvelmoed,
 En trapt het monster met den voet
 Dat ze in heur hand heeft vastgenepen.
 Zij sleurt het naar den afgrond heen,
 Waar 't offer van geregte wrake,
 Voor eeuwig hoon en laster brake,
 Bij tandgeknars en vloekgesteen.

Zij, door Gods majesteit omschenen,
 Slaat naar den onbewolkten boog
 Des Hemels, vol aanbidding 't oog.
 Niet langer dof van 't eind'loos weenen,
 Zij spreekt, als hemelmelodij,
 Bij 't snaargeruisch der harpelingen,
 Die Gode 't scheppings-feestlied zingen,
 Zoo klinkt haar stem vol harmonij.

«Ontwaakt, ontwaakt, gij aardenzonen!
 Voorbij is domheids donkre nacht,
 Verpletterd is haar ijz'ren magt!
 Te lang reeds liet ge uw' regten hoonen.
 Ontwaakt! herneemt uw regten weêr;
 Hoe! zijt gij niet van Gods geslachte,
 Zoudt gij dien adeldom verkrachten?
 Vermaagschapt aan den Opperheer.»

«Staat op! werpt af uw' slaafsche boeijen,
 Ziet! hoe weêr schooner lichtgloed prijkt,
 Waarvoor het nacht'lijk duister wijkt,
 Dat tranen steeds en bloed deed vloeijen.
 Beurt op het hoofd, te lang gedrukt!
 Ziet! hoe verlichtingsvanen wappren,
 Schaart om heur standaard u, gij dappren!
 U aan gewetensdwang ontruk!»

«Verneêrd in 's afgronds diepste krochten,
 Die vijandin van licht en deugd!
 Opdat ze in eind'looze ongeneugt,
 Het loon vind' voor haar vuige togten.
 Vernederd zij in 't eeuwig niet,
 Wat waarheids heilstaat ooit zou hindren!
 Opdat gij als Gods vrije kind'ren,
 Gevormd wordt voor Zijn rijksgebied.»

Zij sprak: ei, hoort haar! volgt haar vanen.

Ziet! hoe ze alomme zegepraalt,

De menschheid schatting haar betaalt!

Ei volgt, zij wil den weg ons banen.

Den voet gezet in 't eigen spoor;

Haar tempel moedig ingetreden,

Niet meer gevraagd naar tegenheden,

Zij, hemeltelg! Zij gaat ons voor.

Ziet, broeders! waar haar outers rijzen,

Het heil der menschheid weêr verhoogd,

Ellendes tranenvloed gedroogd,

Bij 't onbekrompen hulpbewijzen.

Ziet! hoe een zacht fluweelen band,

De menschheid naauw aan eene strengelt,

Zoodat zij langs zoo meer verengeld,

Zich zalig voelt in elken stand.

Ziet, hoe haar scheppend alvermogen,

Aan kunsten bloei en leven geeft,

De wetenschap steeds hooger streeft,

Met onverzaad'lijk rust'loos pogen.

Neen! 't heil der jeugd vergat zij niet,

Daaraan geeft zij heur kracht ten beste,

Zij werpt om 't jeugdig hart een' veste,

Onwinbaar zelfs in 't bangst verdriet.

Komt! trouw elkaêr de hand geboden,

Aan 't heil der menschheid ons gewijd,

Al rest ons menig uur van strijd,

Terwijl de rust ons schijnt ontvloden.

Wat nood? Hij, Die 't heelal regeert,

Slaat wel te vreên ons pogen gade,

Hij komt ons met Zijn' hulp te stade,

Daar 't nageslacht ons dankbaar eert.

Dank, edelen! dank! wier rust'loos pogen,
 Getuigde van verheven moed
 Van onuitbluscb'ren liefdegloed.
 Daar gij, vol edel mededoogen,
 De menschheid diep ter neêr gedrukt
 Uit haar verned'ring hebt geheven
 Aan God en aan zich zelv' hergeven,
 Aan domheids-heerschappij ontrukkt.

Al dekt geen marmer uw gebeente,
 Al is uw stof vermengd met stof,
 Toch zweeft op aller tong uw lof;
 Uw naam trotseert het grafgesteente
 De tijd wischt alle lofspraak uit,
 Zijn' hand doet eertrofeën gruizen
 Maar wat hij immer moog verguizen,
 Toch roemt hij steeds uw' daden luid.

Terug van hier! gij bastaardzonen!
 Die in het stug ontaard gemoed,
 Trots waarheidslicht, de dwaling voedt
 Verlichtingsinvloed nog durft honen.
 Terug, onheilig nachtgebroed!
 Genaakt niet tot der waarheidstempel!
 G'ontreinigd door uw' aâm zijn' drempel,
 Een grond, te heilig voor uw' voet!

Blijf, waarheid! ons ten gids en baken!
 Op de ongestuime wereldzee;
 Nog ver van 's hemels veil'ge reê.
 Laat vrij 't heelal vernieling braken!
 Licht gij ons voor, blijft gij ons bij,
 Wat, wat zou ons dan immer hind'ren?
 De waarheid troost en sterkt haar kind'ren
 De slaaf zelfs is door waarheid vrij.

O, God! Wien Eng'len knielend eeren,
 Die sprak, en 't licht daagde uit de kim,
 Geef, dat der waarheidszonne klimm',
 Verlichtend alle hemelsfeeren.

Haar lichtstraal dale in ons gemoed!
 Zij blijv' ten gids ons, bij ons pogen!
 Op U slaan wij de biddende oogen,
 En gaan de toekomst te gemoet.

WAAR MIJN VADERLAND IS.

Daar waar des Heeren ademtogt
 Op zijden wiek door zwoeler locht
 Zacht rijdt, of door de golfjes stoeit
 Der levensbron, die rust'loos vloeit;
 Daar waar de paradijsvrucht geurt,
 Door gouden stralen zacht gekleurd;
 Waar de Engel zweeft van sfeer tot sfeer,
 Vermeldend JovA's lof en eer;
 En bij den God-gewijden Psalm,
 Uit d' offerschaal de wierookwalm
 Onhoog stijgt door de trotsche hal,
 Verlicht door 't myriadental
 Van bollen, die hun feestkoraal
 Bij middaggloed en glansgepraal,
 Zich went'lend om heur gouden as,
 Doen hooren, Hem, Die is en was
 En eeuwig blijft;

daar is mijn land

Daar is des Christens Vaderland.

Daar waar als tolk van boezernsmart
 Geen zucht zich uit haar kerker wringt;
 Geen enkle traan het oog ontspringt,
 Om 't folterwee van 't schuldig hart: —
 Geen' moeder treurt om 't teeder wicht,
 Gelaafd met zoete nektar toogjes,
 Dat stervensreë met brekende oogjes,
 Stuiptrekkende in zijn wiegje ligt: —

Waar 't eeuwig , zaligst wederzien
 Het leed verzoet van 't droevig scheijen
 Waar men zich jub'lend mag verneijen
 In 't heil , dat 's hemels zalen biên ,
 Waar alles juicht , daar is mijn land ,
 Daar is des Christens Vaderland.

Daar , waar des Heeren liefde Wet
 In aller borst staat ingeschreven ,
 En de aâmtogt is van 't hemelleven ,
 Door geen' onreine zucht besmet ;
 God aller al is , elk tevreên
 Niet hunkert naar des broeders gaven ,
 Maar , aan de Godsbron zich te laven ,
 Het heil verhoogt der eeuwigheên ;
 Waar men aanbiddend nederzinkt ,
 Gods heilzon om het voorhoofd pralend ,
 't Geslachte Lam zijn' lof betalend
 Uit aller mond het Hallel klinkt ;
 O , zaligheid ! daar is mijn land ,
 Daar is des Christens Vaderland !

Daar wacht mij de lauwer zoo schoon en zoo eel ,
 Als immer op aarde aan een' held viel ten deel.
 Daar wacht mij de ruste , zoo zacht en zoo zoet ,
 Die , 't waken en strijden en zuchten vergoedt.
 O , derwaarts ! o , derwaarts ! dat land is zoo schoon !
 Kom moedig verleiding het hoofd hier geboôn.
 Omhoog ! omhoog ! daar blaauwt reeds de kust
 Van 't land zoo vol vreugde , dat land zoo vol rust.
 Eens eindigt de reize zoo lang en zoo bang.
 Geleegd is de beker zoo bitter en wrang.
 Eens leg ik mijn' staf aan den rand van het graf
 Dan valt mij voor altijd de lijdenslast af.
 Voortgegaan , vol moed en hoop !
 Eerlang eindt mijn aardsche loop.

BLIK OP DE STERREN.

Het vlamvend letterschrift op blaauw satijn gegriffeld,
Zich spiegelen in den zilv'ren vliet,
Is 't Openbaringsboek door d' Almagt selv' beschreven,
Gij leest er: « God verlaat u niet! »

Kniel, droeve! kniel dan neêr, den blik omhoog geslagen,
Is alles in en om u nacht.
Die 't schrift daar boven heeft geschreven,
Houdt over u de wacht!

HERINNERING.

(Weemoedstoonen.)

'k Was eens een kind. Waarom geen kind gebleven?
De hemel lag mij wolk'loos boven 't hoofd.
't Loeg me alles aan. Hoe zalig scheen mij 't leven,
En sinds is me alle vreugd ontroofd.

Gelukkig was 'k! Ik droomde mij een' hemel;
En voelde d' adderbeet der smart nog niet.
Maar sinds schept 't rust'loos aardgewemel
Me een hel van rampspoed en verdriet.

'k Stond aan den schoot, waar 'k vaak op lag te dart'len
Toen moedersborst mij 's zuig'lings nektar bood.
Geen' zorg, geen' smart dorst daar mijn' boezem mart'len,
Die sinds, helaas! mij niet ontvlood.

Was 'k nog een kind! 'k Was toen zoo wel tevreden,
En bouwde huisjes van het kaartenblad!
'k Sprong met mijn hoop en tol . . . o, dagen van 't verleden!
O, dat ik u toch weder had!

'k Wensch nu veel meer! 'k blijf rusteloos begeeren,
Schoon elke wensch gedurig zij voldaan,
'k Voel dagelijks mij door nieuwe zucht beheeren,
Door nieuw verlangen aangedaan.

God! was ik nog als toen: een kind in drift en zonden,
 Wiens teed're borst geopend staat voor deugd.
 Ach! dwaling slaat mij telkens diepe wonden,
 Verderf'lijk voor mijn' zielevreugd.

Maar 't is voorbij, dat tijdperk vol genieten,
 Vol zaligheid als slechts de kindschheid biedt.
 Wel zie 'k den levensstroom, nog voor mij vlieten;
 Maar kindervreugd smaak ik sinds niet.

'k Was eens een kind! Waarom geen kind gebleven,
 De hemel lag zoo wolk'loos boven mij.
 Waarom, daar menig sterft in 't kinderleven,
 Zwerf ik in 's levens woestenij?

MIJMERIJ.

'k Lag treurig neêr, in schaâuw van 't lindenloover.
 Geen' enk'le ster glansde aan den hemelboog.
 Ik gaf mij ongestoord aan dof gemijmer over,
 En sloeg bij 't vreugd-gederf den somb'ren blik omhoog.

't Was alles nacht: — rondom en in mijn' boezem,
 In rouwfloers scheen mij 't groot heelal gehuld.
 Ach! neêrgestormd, verdord was 's levens vreugdebloesem,
 De bitt're lijdenskelk was mij ten boord gevuld.

Een uityaarts-psalm drong krijschend in mijn' ooren,
 Die was de grondtoon van 't verbrijzeld hart.
 Ik achtte heil en vreugd voortaan voor mij verloren,
 Verpletterd door 't gebeuk van folterwee en smart.

En eensklaps ruischte 't koeltje door het loover
 En lispelt zacht als sprak 't een troostvol woord.
 't Klonk lieflijk in mijn oor, 't klonk heel den omtrek over.
 En 't sterheir trad vol glans aan 's hemelstinne voort.

Zacht klaat'rend repten zich de golfjes henen
 En schuurden d' oevers van het spieg'lend meir,
 'k Look 't uitgedroogde oog vermoeid van 't eind'loos wenen
 En juichte aanbiddingvol: « dat is de Heer! de Heer! »

Toen steeg mijn danklied vol van zielsverrukken
 Omhoog, ten troon van Dien het al gebiedt.
 Ik voelde 's levenslast mijn' schouder niet meer drukken.
 Daar 't Gods-oog in den nacht ook op ons nederziet.

HEILIGE AANDACHT.

Het weem'lend sterrenheir aan 't deinend hemeldak
Zweefde in zijn aetherbaan op d' adem van den Heer,
Zich spieg'lend in het zilv'ren watervlak
Van 't kabb'lend meir.

En d' adem Gods bewoog het lindenloover,
En lispelt zacht. — Een' hemelmelodij
Weerkaatsend in mijn' ziel, klonk heel den omtrek over:
„De Heer is u nabij!”

En 't sterrenheir lag toen den straalkrans neder,
En bragt zijn' hulde aan d' Opperheer.
De linde wiegt de loof-kroon heen en weder,
En 't golfgebed steeg op naar' reiner sfeer.

En 't bloemkoor aan zijn' sluimering onttoogen,
Uit zijnen slaap gekust door d' adem Gods;
Paart balsemgeuren aan den bloesemkelk ontvlogen,
Aan 't Godgewijde golfgeklots.

't Was al aanbiddingvol: 't was één gebed alomme
Heel d' aarde was een Godgewijd altaar.
Heel 't al ruim 's Heeren heiligdomme,
En al wat offrend bad, een' vrome priesterschaar.

'k Lag ook in heil'ge aandacht neêrgebogen,
Mijn' hulde brengend aan den Opperheer.
Daar klinkt een hemeltoon. — Een Seraf aangevlogen,
Sprak: „God ziet op u neêr!”

PELGRIMS-LIED.

(Navolging van MIGNONS Lied, door GOETHE.)

Kent gij het land? waar steeds de Godsboom bloeit,
In 't groenend loof de gouden leef-vrucht gloeit;
Waar d' adem Gods de blaauwe lucht doorgeurt,
De hand des doods geen enkel hart verscheurt;

Kent gij het wel?

Daarheen, daarheen

Rigt ik vol blijde hoop mijn' wank'le schreên!

Kent gij het huis? het naam'loos sterrental
Zijn zooveel poorten van de Vaderhal.
Van duizend harpen ruischt er Serafs lied,
Daar 't geestenheir der Godheid hulde biedt.

Kent gij het wel?

Daarheen, daarheen

Rigt ik met u, Algoede mijne schreên!

Kent gij den weg? langs steile kronkelpaân,
Daar ginds aan 't eind der wiss'le levensbaân,
Na moeite en strijd, na waakzaamheid en kruis
Zijt gij in 't land, komt gij in 's Vaders huis.

Weet gij het wel?

Daarheen, daarheen

Gaat onze weg, kom moediglijk daarheen!

STERREN.

Het diamanten heir aan JovA's hemelzalen ,
 Houdt om de gouden poort de wacht ,
 In blinkend harrenas , omglansd met zonnestralen ,
 Verheld'rend 's aardrijks duist'ren nacht.

't Hangt aan den adem Gods , als 't wicht aan 't hart der moeder;
 En wandelt in zijn' baan voor JovA's alziend oog.
 Het legt de straalkroon af op 't woord van d' Albehoeder ,
 Of prijkt met jeugdigen gloed aan 's hemels blaauwen boog.

't Vraagt naar geen' wervelstroom der voortgezweepten jaren ,
 't Vraagt naar geen' wisselkring van 't eeuwig grilziek lot.
 't Heft boven 't lillend schuim der opgekruide baren ,
 Het vlammschietend hoofd ten gouden troon van God.

Vernielings stormgebeuk moog' 't trotsch gebergt verneëren,
 De tand des tijds doorknaag' wat eeuwigdurend scheen.
 Bij 't sterfuur des heelals , moog' 't zelfs in puin verkeeren ,
 Prijkt het de laatste nog voor JovA's outertreën.

Gij hebt den Zegepsalm der Schepping aangeheven ,
 Gij waart getuigen , gij ! der wordings uchtendstond ,
 't Zal zijn , als 't al vergaat , bij 't zuchtend doodsnik geven ,
 Ook 't treurig uitvaartslied zal klinken uit uw' mond.

Keert dan in ak'lig niet terugge !

Dooft dan in eeuw'gen nacht uw glans !

Legt dan ontroerd uw' straalkroon neder ,

En prijkt niet meer aan 's hemels trans.

Hefst bij het ak'lig doodsgereutel,
 Bij 't stuipgetrek der zwijmende aard
 Het krijschend uitvaartslied omhoog,
 Aan 't dond'rend golfgeklots gepaard.

Maar eer ge uw lichtgloed uit ziet dooven,
 Geslingerd uit uw aethersfeer,
 Klink als uw' laatste afscheidsgroete,
 Het sidd'rend geest-heir te gemoete:

«Dat is de Heer,

«Eeuwige eer!

«Ja, Halleluja! eeuwige eer!

«Al zinkt ook 't groot heelal in 't watergraf ter neêr!»

DE GELOFTE.

Mijn vader is een ridder ,
Ten schildknaap dien ik hem.
Hij toog naar verre landen ,
'k Toog meê naar Bethlehem.

Daar wees hij mij waar eertijds
Het kinde Jezus lag.
Toen 't hier op aard' geboren
Zoo zoet te slapen lag.

Ik knielde met hem neder ,
Waar eens de kribbe stond.
En bad in stamelklanken ,
Maar toch met hart en mond.

O! 'k bad zoo vroom en innig:
« Lief kindlein ! zie mij aan.
« En doe mij met mijn' vader ,
« Gerust weêr huiswaarts gaan.

« Laat ons geen kwaad ontmoeten ,
« Te water of te land.
« Wanneer wij 't huis weêrkomen ,
« Zij U een' kaars gebrand.

« Een' kaars van twintig voeten ,
« Twee voeten in het rond.
« 'k Wijd U vijf rozenkransen
« Te elken morgenstond.

« 'k Bid vijftien Vader-Onzes ,
« Wanneer de zonne daalt.
« En wijkend van de transen ,
« In zachter lichtgloed praalt.

« En krijg ik eens de leenen
 « Van Moei en Bestevaër,
 « 'k Bouw dan U een kapelle,
 « Met schitt'rend hoogaltaar.

« Zoet kindlein JEZUS! hoor mij!
 « Voer ons ten burgte heen,
 « Ai! laat ons niet alleene,
 « Verzel ons waar wij treên.

« Mijn vader is een ridder,
 'k Dien nog ten schildknaap hem;
 « Maar ben ik zelf eens ridder
 « 'k IJl naar Jeruzalem.

« Het slagzwaard in de handen,
 « Geharrenast in staal;
 « Zal ik dat slagzwaard sling'ren,
 « Gelijk een' bliksemstraal.

« 'k Zal mij aan Oscar wreken,
 « 'k Kloof hem den kop aan twee.
 « Niet voor ik hem zie sneven,
 « Keert 't zwaard weêr in de scheet.

« Hij heeft veel ridderhelden
 « Laaghartiglijk vermoord,
 « En menig Christen pelgrim
 « Het vrome hart doorboord.

« Ik zweer hem eeuw'ge wrake,
 « Te koelen in zijn bloed.
 « 'k Zal hem ten zoen u wijden,
 « O kinde Jezu zoet!»

BIJ HUN' GRAVEN.

(*Mijmerij.*)

'k Zat mijmerend neêr, beschaaûwd door 't lindenlommer,
Ei! wie peinst niet, is 't in en om hem nacht?

'k Zat mijmerend bij hun' graven neergedrukt door kommer,
En plengde een' traan van rouw en slaakte een' droeve klagt.

Ik weende en dacht. — Mijn harte was gebroken,
'k Had ginds het stof der dierb'ren neêrgelegd.
Ik had met eigen hand hun vriendelijk oog geloken,
Het jongst vaarwel hun toegezegd.

'k Zag door een viertal Engelen mij omgeven,
Schoon als de dageraad verlicht door zonnegloed.
Zacht klonk hun lied, of lentezuchtjes zweven
Door 't jeugdig loover bij den stillen avondgroet.

Zij waren 't, die eens aan mijn' kniën speelden,
Wier poezele hand de rimpels van mijn hoofd
Al dartelend kussend effen streelden,
Eens paarden van mijn' kroon, wier glans sinds is verdoofd.

Zacht klonk hun lied, maar als der Eng'lentoonen,
Terwijl hun hand de zilv'ren snaren tokt.
En bij den glans der elpen hemeltrouwen,
De lof van JOVA aan de snaar een' toon ontlokt.

« Neen! ween niet langer bij de groeve, »
Zoo klonk hun lied, « wij zijn daar niet! »
« Daar rust ons stof slechts, arme droeve!
« Wij leven in Gods rijksgebied.

« De dood vroeg slechts de broze woning
« Voor d' eindeloosheid onbestand.
« Het stofkleed stierf, maar 's levens Koning
« Omkleedde ons voor 't betere land.

« Dat stof is 't eigendom der aarde ,
 « Dat kleed voegt in den hemel niet ,
 « 't Vergaat , een kleed van schooner waarde
 « Ontvangt hij , die deez' aard verliet.
 « Neen 't is geen dood zijn ! eeuwig leven
 « Die stervensree van hier ontvloën.
 « Eerst hier , dan daar in JovA's dreven
 « In 't stof eerst , dan voor 's Heeren troon.
 « Legt ge afgetobd en zat van 't leven
 « Op aard , vermoeid het hoofd eens neêr.
 « Wij zullen om uw' sponde zweven ,
 « En voeren u naar reiner sfeer.
 « Vaarwel ! Vaarwel ! ” 't Was al verdwenen.
 'k Zat eenzaam op Gods akker neêr.
 't Was al voorbij , rondom mij henen ,
 Heerschte als voorheen de ruste weêr.

Ik knielde aanbiddingvol , terwijl het fonkelend heir ,
 Dat rusteloos zweeft in d' eigen sferen ,
 Met nieuwen glans zich spiegelde in het meir ,
 Bij 't zacht geruisch van d' ademtogt des Heeren.
 In 't zilveren loof der hemelhooge abeelen ,
 Klonk filomèles kunsteloos huwelijkslied.
 De smart week uit mijn' ziel , bij 't vrolijk minlied kwelen ,
 'k Zag dankend neêr op 't graf , dat rust aan 't stof eens biedt.

Zalig die sterven

In hunnen Heer !

Wat zij hier derven ,

Zien ze eenmaal toch weêr.

Zalig de dooden !

Dood slechts voor de aard ,

Levend omhoog

Door de Almagt bewaard.

DE AVONDWIND.

Hoort ge soms dien feesttoon ook,
Als de zon ter kimme dook,
Dervend gloed en stralen?
Die, terwijl het beekje ruischt,
Lisp'lend langs de pijlers suist,
Van de looverzalen?

Dat is de echo van het lied,
Dat in 't zaligst rijksg gebied,
Galmt door duizend sferen,
En dat lied klinkt heinde en ver,
't Klinkt alom van ster tot ster,
't Meldt den lof des Heeren.

Hoort ge soms dien feesttoon ook,
Als de zon ter westkim dook,
Dervend gloed en stralen?
't Is der kind'ren jubeltoon,
Vroeg hier stervend, voor Gods troon
Levende, in Gods zalen.

O! zij zingen Hem ter eer,
Die hen vroeg in reiner sfeer
Overbragt van de aarde,
Die zoo vroeg hen heeft geleid,
In het rijk der heerlijkheid,
Tegen 't kwaad bewaarde.

**TOEN MIJNE ECHTGENOOT ONTIJDIG VAN EEN
DOOD KIND BEVIEL.**

Kindje ontijdig ons gegeven,
Beeld des doods en beeld van 't leven,
Neen! ik ween niet bij uw graf,
Zult ge op moeders schoot niet spelen,
Gij, gij hebt ook niet te deelen,
't Leed dat de aard' aan and'ren gaf.

Kindje ontijdig ons gegeven,
Dood voor de aard'; voor beter leven
Door den Vader vroeg bestemd;
'k Heb uw stof in 't graf geborgen,
Maar wat nood! in zaalger morgen,
Houd ik u aan 't hart geklemd.

Hoor ik van uw' teed're lippen,
Nooit den vadersnaam ontglippen,
't Zij zoo! gij, gij juicht omhoog,
Hebt ge ons hier niet toegelonken,
Eenmaal hemelvreugde dronken,
Lees 'k uw' heilstaat uit uw oog.

Zal 'k niet met u spelemeijen,
Zal mijn' hand u niet geleijen,
Op den weg van reine deugd!
Engel bij der Eng'lentallen,
Deelt gij reeds in 's hemelshallen,
Voor Gods outer, hemelvreugd.

Vaderles is overbodig,
 Moederraad hebt gij niet noodig,
 Daar de Heer uw Leidsman is.
 Is mijn uurglas leêg gelooopen,
 Voel ik eens mijn' hutte sloopen,
 'k Heb om u geen' droefenis.

Hoor ik Lentes stormen loeijen,
 Zie 'k de tijdeloos weêr bloeijen,
 'k Vier dan feest van u, mijn kind!
 't Feest, waarop gij zijt verengeld,
 Schoon me u hier den lijkkrans strengelt,
 Tot ik u eens wedervind.

TOEN 'T LENTE WAS.

Als met onverzaad verlangen,
 Aan der rozenblad satijn,
 't Zwermend bijtje zich komt prangen,
 Bij der Lente zonneshijn;
 Als het van de purpren topjes,
 Vol van glinst'rend dauwkristal,
 Hemelzoete balsemdropjes
 Zamelt voor de honighal;
 Als in linden of abeelen,
 Filomeles minlied klinkt,
 En verzaad van kussen, streelen,
 't Aan zijn gaaikes boezem zinkt;

Als bij 't murmlend stroomgeklater,
 't Poppelloof zijn' ruischtoon mengt;
 't Fonklend sterheir d' avondgroete
 Aan den zoon der aarde brengt;
 Als de linde weêr zijn' twijgen
 Wiegelt in den aâm der nacht;
 O! dan breng ik Hem mijn' hulde,
 Van wien alles zegen wacht.
 Vol aanbidding neêrgebogen,
 Voor des Ongezienens troon,
 Wordt bij 't klinken van mijn' cither,
 Gode 't Lentelied geboôn.
 Hooger zweeft dan mijn verlangen,
 Op der winden ademtogt,
 Naar het land der hemellente.
 Of ik daar reeds zingen mogt!

NANCY EN BETSY.

Zoo gij niet wordt gelijk de kinderkens, gij kunt in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.

JEZUS.

Zeg mij, NANCY! waarom schreit ge?
 Heeft men iets wat u misdaan?
 'k Zag u slechts zóó, toen uw' moeder
 Stervend is van hier gegaan.

Klaag 't uw BETSY, lieve meisje!
 'k Mag u niet zoo droevig zien.
 Moog'lijk, al kan ik niet helpen,
 Dat mijn vader hulp kan bién.

BETSY! neen! gij, noch uw vader,
 Niemand droogt mijn' tranenvloed....
 Zeg 't mij dan, ei! zeg 't mij NANCY!
 Wat zoo droef u schreijen doet.

Ach! mijn' dierb're! NANCY's vader
 Ligt zoo ziek op 't krankbed neêr.
 Was die goede vader beter,
 'k Stortte dan geen' tranen meer!

Heeft uw vader dan geen' Doctor?....
 Weet die dan geen' hulp of raad?....
 Ach! hij schudt zijn hoofd gedurig
 Als hij aan het ziekbed staat.

Zeg me eens, waar moet ik toch henen,
 Als mijn lieve vader sterft?
 Moog'lijk dat dan 't arme weesje
 Beed'lend door den omtrek zwerft.

NANCY!.... neen!.... dan woont ge bij ons
 O! ons huis is ruim en groot.
 Beed'len?.... Zwerven?.... neen! dat nimmer
 BETSY! neen! dat heeft geen' nood.

'k Deel mijn brood en kleêren met u,
 'k Slaap met u op 't zelfde bed! ...
 Maar, melieve! wees te vreden!
 Ligt dat God uw' vader redt.

Kom! wij willen voor hem bidden!
 God ziet graag een biddend kind,
 Dat zijn' zuchten zendt omhoog,
 Voor een' vader, dien het mint.

Hand aan hand gaan beiden henen,
 Waar de kamperfoelie bloeit.
 Beiden knielen, wijl het koeltje
 Door heur blonde lokken stoeit.

Beiden bidden: zelf o Vader!
 Weet Ge wat een kind behoeft.
 Goede God! red NANCY's vader!
 NANCY is zoo zielsbedroefd.

O! Zij heeft hem nog zoo noodig,
 Neem! ei! neem hem haar niet af!
 Wie zou haar ten vader wezen?
 Rust zijn ligchaam in het graf.

Kan de Doctor hem niet helpen,
 Zeker weet Gij nog wel raad,
 NANCY zou zoo dankbaar wezen,
 Als Gij haar, haar' vader laat.

Goede God! zij heeft geen' moeder,
 Die ging naar den hemel heen.
 O! Ontneem haar toch niet alles,
 Laat haar als geen weesje alleen!

'T ZWERVEND KIND.

Zeg! hebt ge geen' vader of moeder? lief kind!

Waar dwaalt ge zoo eenzaam toch heen?

Zeg! hebt ge geen broeder, of zuster, of vrind?

Mijn wichtje! gij zijt nog zoo klein.

Wel heb ik een' vader, die teeder mij mint;

Al dool ik hier eenzaam in 't rond.

Een' vader, zoo als gij een' beter niet vindt,

Al zoekt gij de wereld in 't rond.

Zeg! hebt ge geen woning, geen slaapsteê, geen haard?

Waarom ge op het veld nu zoo zwerft.

Ei! waarom des winters in 't ronde gewaard?

Daar gij 't van de kou ligt besterft.

Wel heb ik een' woning. Ze is vorst'lijk en schoon,

Al dwaal ik hier rond in de kou.

Geen' woning spreidde ooit zooveel luister ten toon,

Geen' waar ik meê ruilen ooit woû.

Ei! zeg mij toch, kleine! 'k ga met u er heen,

Ei! zeg hoe uw vader zich noemt.

Waar ligt dan uw' woning, zoo schoon als niet één',

Wier vorst'lijken luister gij roemt?

Mijn woning?.... daar is zij! Zie ginder omhoog,

Nog hooger dan de adelaar zweeft,

Daar ginder, daar boven dien blaauwenden boog,

Woont vader, die mij nooit begeeft.

Hier wandel en dool ik tevreden en blij;

Mishaagt u misschien ook mijn lot?

Mijn vader staat me immer en immer op zij,

De naam van mijn' Vader is.... God!

VOOR MIJN ZOONTJE.

MARIE, MARIE! met uw treken,
Met uw kinderlijke streken,
Lokt ge een traan uit zusjes oog.
Jongen 'k heb er veel op tegen,
Zeg wat kan u toch bewegen,
Dat gij 't lieve kind bedroog?

Lieve kunt gij spelemeijen,
Als uw zusje zit te schreijen,
Pruilend om uw' overlast?
Vreemd'ling hier nog op deze aarde,
Kent ge niet der tranen waarde,
Lacht ge nog om onspoedslast.

Jongen, 't kinderlijk gedartel,
Wist ge, hoe 't een ander martel',
Werd door u op zij gezet.
Maar bij 't klimmen uwer jaren,
Blijft u slechts Gods liefde sparen,
Wisselt zeker eens die pret.

Blijf, mijn God! zijn hart bewaren,
Laat geen' wroeging daarin varen;
Leeft hij langer op Uwe aard.
Vader, blijf U zijns ontfermen,
Blijf zijn jeugdig hart beschermen,
't Jongske is mij zoo dier en waard!

DE ARME BLINDEMAN.

Geeft een' aalmoes aan den blinde,
Vrienden! hebt toch medelij.
Moog' Gods zon mij al bestralen,
'k Moet in nacht'lijk duister dwalen,
Tastb're nevel zweeft om mij.

Geeft een' aalmoes aan den blinde,
Vrienden! slechts een' kleinigheid.
Och! waarheen, waarheen? ik arme!
Zoo zich niemand mijns ontferme
En aan mij zijn' hulpe wijdt.

Geeft een' aalmoes aan den blinde,
Welkom is me een stukje brood.
'k Heb sinds gist'ren niets gegeten,
Zoudt ge een' broeder dan vergeten,
Hulpe beed'lend in zijn' nood?

Geeft een' aalmoes aan den blinde,
Rijken! badend in genot.
Sluit het oor niet voor mijn' klagen,
Hoort den armen blinde vragen,
Troost hem in zijn treurig lot.

Geeft een' aalmoes aan den blinde,
Ei! waarom sluit gij het oor?
Moet ik dan van honger sterven,
Kan ik geen gehoor verwerven,
Dringt mijn' beê niet tot u door?

't Zij zoo! 'k zal u toch niet vloeken,
 Blijft gevoelloos ook uw hart,
 God moge u die schuld vergeven,
 Schenke u een gelukkig leven,
 Werend van u ramp en smart!

Vader van Uw menschenkind'ren,
 Sla, schoon ieder mij vergeet,
 Sla, uit vriend'lijk mededoogen,
 Op een hong'rend kind Uwe oogen,
 Troost den blinde in zijn leed!

WIEGELIEDJE.

Veilig in Gods Vaderhoede,
Door Gods Eng'lenstoet bewaakt;
Moogt gij, lieve kleine! sluim'ren,
Totdat weêr de morgen naakt.
Eng'len houden hier de wacht,
Goeden nacht!

Moeder zal u zachtkens wiegen,
Tot de slaap uwe oogjes kust,
Stil, mijn kleine! sluimer zacht!
Moeder is hier; wees gerust!
Eng'len houden meê de wacht,
Goeden nacht!

Opdat vlieg, noch mug u hind're,
Schuif ik zacht het wiegkleed toe,
Suja kleine! Suja kindje!
Maar gij slaapt al, spelens moê.
Eng'len houden hier de wacht,
Goeden nacht.

't Blijv' steeds rustig in uw harte!
Vrij van wroegings folterpijn.
't Sterfuer wordt dan levensuchtend,
't Doodsbed zal u zachte zijn.
Eng'len houden daar de wacht,
Goeden nacht!

TEVREDENHEID.

(Liedeke).

Al ben ik maar een arme man ,
 Die zwoegt om 't stukje brood ;
 Toch ruil ik met den Koning niet ,
 Schoon hij me ook alles bood.

'k Draag zeker wel geen' kroon op 't hoofd.
 Geen scepter in de hand ,
 Maar deel ook in de zorgen niet ,
 Zoo eigen aan zijn' stand.

'k Draag hermelijn noch purperstof ,
 Geen rok met goud geboord ,
 Maar staatsbezwaar heeft ook nog nooit ,
 Mijn' rust des nachts gestoord.

Mijn huisje is niet zoo mooi als 't zijn ,
 In lang niet half zoo groot :
 Maar vriend'lijk biedt mijn rieten dak ,
 Bescherming in den nood.

Al praat geen' keur van lekkernij ,
 Op d' aangerigten disch ,
 Ik eet met smaak wat God mij schonk ,
 En ben gezond en frisch.

Al heerscht bij mij geen overvloed ,
 Toch ben ik wel te vreên.
 Mijn wijfje is vrolijk , vriend'lijk , net ;
 Mijn kroost springt om mij heen.

'k Ben bij mijn' Vorst een arme man,
 Maar rijk aan d' andren kant.
 'k Wensch 't iedereen als ik het heb,
 In 't lieve Vaderland.

De Koning is voorzeker rijk;
 Ik slechts een arme man.
 Maar 'k ruil toch met mijn' Koning niet,
 Al bood hij me alles an!

FEESTDRONK,

OP 's KONINGS 50STE VERJAARDAG.

WIJZE: Het Studentenlied: *Io vivat!*

De Koning leev'!

De Koning leev'!

Zoo jubelt Neêrlands volk.

Één bede stijgt van 't hart-altaar,

Ten troon van d' Opperzegenaar.

« De Koning leev'!

« De Koning leev'!

« Tot heil van Neêrlands volk.»

Waar ramp en tegenspoed genaakt,

Wien zij ooit hoofd en aanzigt blaakt.

De Koning leev'!

De Koning leev'!

Van smart en onheil vrij!

« De Koning leev'!

« De Koning leev'!»

Zoo klinkt het langs het strand.

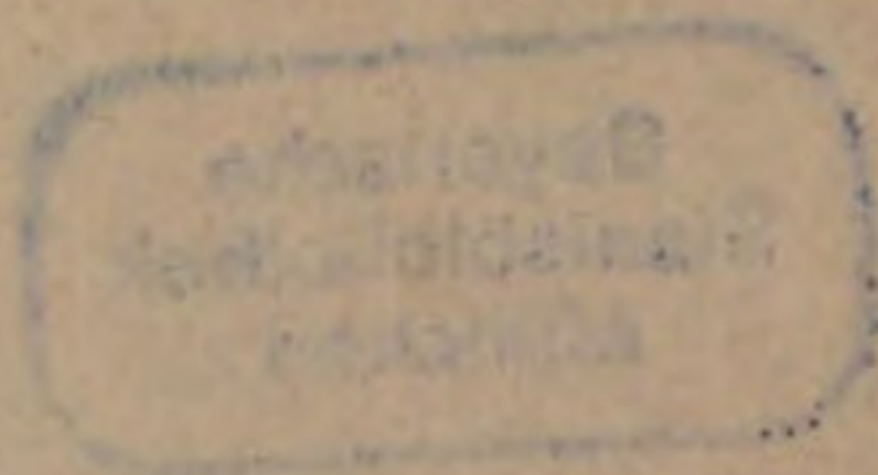
Stemt één van ziel en één van zin,

Met ons voor 's Konings welzijn in.

« De Koning leev'!

« De Koning leev'!

« Tot heil van Nederland!»

Stemt Neêrlands Zonen! Stemt uw lied:

«Vergeet o God, den Koning niet!

«De Koning leev'!

«De Koning leev'!

«Zijn' heilzon stijg ter kim!»

De Koning leev'!

De Koning leev'!

O God, bescherm zijn hoofd!

Uw zegen daal steeds op hem neêr!

Dat vaak zijn feestdag wederkeer'!

De Koning leev'!

De Koning leev'!

Zijn troon sta duurzaam vast!

Wat monster Neêrlands grond genaak',

Verplet het door geregte wraak!

De Koning leev'!

De Koning leev'!

En met hem heel zijn huis!

GEDRUKT BIJ T. GEERS, JZ.

ermeier

bande nach RAL-BG 49

erstr. 8, Tel. 08781/53

Rottenburg/L

van Schaick, C.

Dichtbondelke

Amsterdam 1843

P.o.rel. 6319

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10037994-6